20 yıldır Toplumsal Özgürlük yolunda yürüdük, hiç durmadan!

Toplumsal Özgürlük geçmişin birikimlerine sahip çıkan bir tarihselliğe köklerini uzatırken, devrimci reorganizyon hamlesiyle partileşmeye yürüyor.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Eylül 2016

OHAL ve rejim

Hasan DURKAL

Bir üstyapı kavramı olarak "hukuk"un, geçici ya da kalıcı bir şekilde, iktidar lehine askıya alınması durumu olağanüstü hal olarak ifade edilir. Böyle durumlarda iktidar yargı organının burjuva devletin tarihsel gelişimi içerisinde edindiği görece bağımsız/özerk alanını ortadan kaldırır. Elindeki baskı aygıtlarını kullandığı zaman kendisine karşı büyüyen bir kartopu misali sıkı bir sokak muhalefetiyle karşılaşan iktidar, şimdi ilan edilen olağanüstü hal ile birlikte elindeki baskı olanağını serbestçe kullanmak istiyor. *Devamı 2. sayfada*

Nereye gidiyoruz?

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

15 Temmuz (15T) sonrasında açılan yeni dönemin «şaşkınlık», «yeni denge-yeni üslup arayışı" ve "OHAL" biçimlerinde kendisini gösteren 3 farklı evresinden geçtik. Şimdi, aslında her üçünün de bir arada var olduğu bir zaman bizi kuşatıyor.

Bir "geçiş" döneminde olduğumuz, bir yere gittiğimiz belli de; o yerin neresi olduğu henüz belli değil.

İlk bakışta hüküm verirsek, ilk şaşkınlığı atlatan Erdoğan'ın, sistem içi muhaliflerini "milli mutabakat" söylemiyle uyuşturup sonra "Yenikapı uzlaşmasında" kendi istediği zemine yerleştirip, şimdilerde alıştığımız duruşunu yeniden uyguladığını saptayabiliriz. *Devamı 8. sayfada*

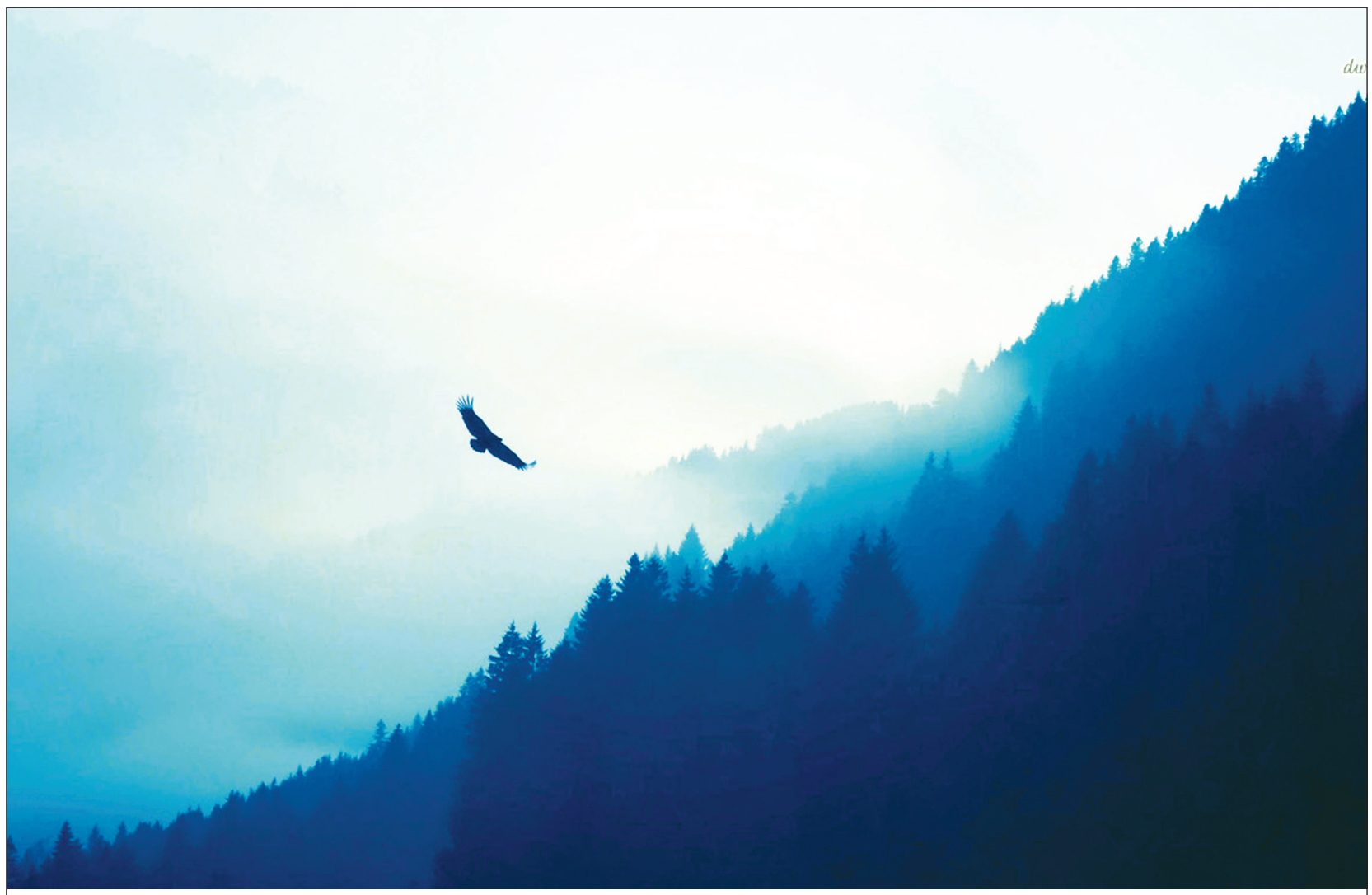

Fırtına yaklaşıyor!

Büyük bir kaotik ortama doğru gidiyoruz. Ama bu kaotik ortam yalnızca yıkıcı değil. O aynı zamanda kurucu olanaklar da barındırıyor. Halk özgürlüğünü kendi elleriyle kazabilir.

Darbe girişimi ile duraklatılan Erdoğan, şimdi oluşan yeni ortamda istediğini gerçekleştirmek için, başkanlık için, rejimine anayasal statü kazandırmak için, saldırılarına yeniden başladı.

Görünen o ki, "milli mutabakat ruhu" kısa sürdü. Erdoğan ilan ettiği OHAL ile birlikte, yürümeye çalıştığı yolu temizleme gayretinde.

Saldırılar artıyor

Bu "temizliği" de son derece yıkıcı bir şekilde yürütüyor.

Yedikleri darbelerin etkisiyle dengeleri bozulmuş olmalı ki her yere saldırıyor, on binlerce insanı işinden ediyor, tutukluyorlar. Yetmiyor, ordusunun moralinin en dipte olduğu dönemde Fırat Kalkanı operasyonuna kalkışıyor.

Oldukça sert görünen bütün bu hamleler, aslında son derece savunmasız oldukları gerçeği ile yüzleşmiş olmalarından kaynaklanıyor.

Erdoğan'ın, 15 Temmuz ile birlikte büyük güç ve denge kaybı yaşadığı çok açık.

Öte yandan, gözümüzün önünde gerçekleşen şey yalnızca devlet içi hesaplaşma değil.

Süreç eş zamanlı olarak işçi sınıfına, halk güçlerine, sosyalistlere, Kürt halkına ve doğaya karşı da işletiliyor.

İşçi sınıfı yeni saldırı paketleriyle karşı karşıya. Ulusal varlık fonu ile sağlanmak istenen sermaye güvenliği işçi sınıfına daha fazla yoksulluk, işsizlik, güvencesizlik olarak dönecektir.

Özgürlüğü kazanabiliriz!

İyiden iyiye bir şantiye ekonomisine dönen Türkiye ekonomisi kentlere kalan son yeşil alanlara da göz dikti. Çıkartılan torba yasalarla bu alanların yağmasının önü açıldı bile.

"Çözüm mözüm yok" söyleminin arkasında Kürt gerillalarla savaşın derinleştirileceğini tahmin etmek zor değil.

Evet, büyük bir kaotik ortama doğru gidiyoruz.

Ama bu kaotik ortam yalnızca yıkıcı değil. O aynı zamanda kurucu olanaklar da barındırıyor. Halk özgürlüğünü kendi elleriyle kazabilir. Fırtına yaklaşıyor.

Devlet krizi derinleşiyor

Devlet, yek vücut, her şeye ve herkese hakim bir güç simgesi olmaktan çıktı.

3

Suriye'ye giriş var peki ya çıkış?

Türkiye, Suriye'ye girişiyle ciddi sorunlarla karşı karşıya kalacağa benziyor.

6

Üç kriz ve kadınlar

Devlet bir kriz içerisindeyse ve yönetemiyorsa, orada yardıma hazır ve bekleyen bir ataerki her zaman vardır.

12

Kolombiya'da barış

Jan RONAHİ

Kolombiya, Santos hükümeti ve devrimci FARC-EP arasındaki barış anlaşmasını halk oylamasına taşıyor. Mesele, 20. yy. başına dayanan ve onlarca sene süren silahlı mücadelenin silahlı mücadelenin ötesinde siyasi bir perspektife bürünebilmesi.

Marksist gerillalar ve muhafazakar hükümet, Kasım 2012'den beri silahlı mücadelenin siyasi bir çözümü için müzakere ediyorlardı.
Devamı 10. sayfada

Tarih bizi çağırıyor!

Erdoğan güçlü falan değil, henüz bu muğlak zeminde, gözleri sisli, ayağa kalkmaya çabalıyor.

Perihan KOCA

Dünya konjonktüründe tüm güçler kendi sınırlarına dayanmış ve giderek derinleşen ekonomik ve hegemonik çok yönlü kriz sarmalının ağırlığıyla sarsılıyor. İçinde debelendikleri hegemonya savaşımının refleksleriyle sürekli devinim halinde oradan oraya hamleler yapıyor, alabildiğine karmaşık, ağır ve keskin bir ivmeyle üzerlerine gelen çoklu krizin dağıtıcı ve parçalayıcı basıncını, kendileri lehine çevirmeye ve güç kazanmaya çabalıyorlar.

Keza, Türkiye de öyle. Ülke, üst ölçekten üzerine gelip çarpan ve çapı giderek büyüyen, genişleyen, fay hatları giderek kırılganlaşan ve derinleşen çoklu kriz sarmalının göbeğinde, Erdoğan/AKP iktidarı öncülüğünde kaos zeminine doğru yokuş aşağı sürükleniyor.

İklim sertleşiyor, kaos dinamikleri zenginleşiyor, ama sadece yukarıdan gelen basınçla değil, içeriden ve aşağıdan gelen tarihsel dalgalanmaların ve iktidarı sıkıştıran ve kuşatan dinamiklerin tahrip edici etkisiyle hırpalanarak ve aşınarak…

Darbe mekaniği hala devrede

Sadece son birkaç yılda, toplumsal/politik rutinin ezberlerini ve akışını değiştiren tarihsel momentlere tanıklık ettik. *Devamı 5.sayfada*

İktidar, çıkışı OHAL'de görüyor

OHAL ve yeni rejim

Bir yandan ekonomik anlamdaki altyapıları olan neoliberal kapitalizm, öte yandan serbest bir yasama olanağı sağlayan OHAL uygulamaları ortaya çıkan yeni "mutant"ın harcını oluşturuyor.

Hasan DURKAL

1. sayfadan devam

"Gülen hareketiyle sınırlı" bir operasyonu çoktan aşan ve toplumda kendisine karşı olan tüm muhalefet kesimlerine yönelen bir politika var. Konuyla ilgilenmemizin nedeni, olağanüstü halin FETÖ'den çok, toplumsal değişim isteyen kitlelere yönelmesinin yaratacağı sonuçlardır. İktidar, yediği darbenin etkisiyle ülkeyi büyük bir çatışma ortamına doğru sürüklüyor. Bu çatışma ortamının sonunda başarılı olurlarsa mevcut yapıyı koruyabileceklerdir. Fakat yükselen çatışmanın etkisiyle arka planında Gezi'de filizlenen yeni toplumun olduğu yeni bir kurucu irade (üstelik bu kez savaş halindeki bir Kürt Özgürlük Hareketinin varlığını da düşünürsek) şekillenmesi de olası.

OHAL ve kısır döngü

İlan edilen OHAL'in karşısında hizaya gelenler hepimizin malumu kesimler. Devlet partilerinin yanı sıra, olağan(!) dönemlerde Erdoğan karşıtı görünen kimi güçlerin bu süreçte Erdoğan'ı desteklediklerine şahit oluyoruz.
Bu kesimlerin darbeci güçlerin yasa koyucu şiddetine karşı, iktidarın yasa koruyucu şiddetini savunmak zorunda hissetmelerinin sebebi siyasi sığlık ve alternatifsizliktir. Ortada bir tarihsel kırılma yaratacak bir öznenin olmayışı (Gezi isyanı ile birlikte ortaya çıkan

yeni toplumun radikalizmini ifade edebileceği araçların inşa edilmemiş olması) bir kısır döngüye neden olmakta.
Bu kısır döngü egemen güçlerin mutasyon geçirmesine neden oluyor. Bir yandan ekonomik anlamdaki altyapıları olan neoliberal kapitalizm, öte yandan serbest bir yasama olanağı sağlayan OHAL uygulamaları ortaya çıkan yeni "mutant"ın iki ana bileşenini oluşturuyor.

Neoliberal OHAL

1970'li yıllarla beraber neoliberal politikalar ortaya çıktığında işçi sınıfının bir siyasal temsiliyeti vardı. Bu durum dünyada sınıfsal çelişkilerin derinlerde değil, politik ortamın en görünen kısmında yer almasına neden oluyordu.
Sovyetler Birliğinin hızla çökmesi ve neoliberal düzenin, bu çöküşle birlikte saldırılarını büyük bir hızla arttırması, sınıfsal çelişkileri derinlere gönderdi. Toplumsal muhalefet çöküntüye uğradı. Sınıf temelli hareket büyük bir kriz içerisine girdi. Böylece "olay"lar, "çelişki"ler görünmez kılındı. Politikasızlık temel politika haline geldi. Gezi ile yeni bir ivme kazanan toplumsal güçlerin önü, şimdi OHAL ile kesilmeye çalışılıyor.

Acele KHK'ler

AKP ile neredeyse özdeşleşen neoliberalizmin OHAL döneminde büyük bir ivme kazandığını görüyoruz. Jet hızıyla çıkarılan KHK'lar bir yandan iktidarın güvenliğini sağlarken, diğer yandan sermayenin akış hızını arttırıyor. Ve üstelik uygarlığın yarattığı çelişkileri yaşayan işçi sınıfı, doğa savunucuları, kadınlar, gençler vs. sokakta büyük bir baskı görmekte. Bir yandan talan-soygun yasaları ve KHK'lar, diğer yandan oluşan baskı ortamı yukarıda bahsi geçen mutant rejimin göstergesidir.

Erdoğan'ın yeni silahlı gücü: Özel güvenlik ordusu

Ülkenin kaotik, dengesiz, iç savaş hareketliliği içerisindeki şimdiki durumu göz önüne alındığında 15 Temmuzun başarısız olduğunu kim iddia edebilir? Yasa tasarısının önemini daha iyi anlayabilmek adına; özel güvenlik sektöründeki gelişmelerin son yıllarına göz atmakta fayda var.

Meral Çınar

15 Temmuz darbe girişiminden bir ay önce meclise sunulmak üzere bir yasa tasarısı hazırlanmıştı. Özel güvenlik güçlerinin yetkilerini neredeyse polis ve jandarmanın yetkileri kadar genişletmeyi hedefleyen bu yasa tasarısı, darbe girişimi nedeniyle bizim gündemimizden geriye düştü.
Fakat iktidar nezdinde öyle olmadığını, yakın zamanda ki gelişmelerden anlamış olduk. Bir gördük ki, SADAT A.Ş kurucularından Adanan Tanrıverdi'nin Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın baş danışmanı oluvermiş!
Darbe girişimiyle birlikte Erdoğan'ın T.C ordusu ile kurduğu ittifak ilişkileri denge kaybına uğradı. Erdoğan darbe girişiminin tekrar etmesinden öyle çok korkuyordu ki; binlerce cemaat üyesini ordudan tasfiye etmekle ve tutuklamakla yetinmedi, ordunun bürokratik yapısına yönelik de haddinden fazla müdahalede etti.

Güvenlik mi?

Öyle ki, T.C ordusunun ve giderek T.C devletinin ana kolonları ciddi oranda bir bozulmaya ve çözülmeye uğradı. Devlet içerisindeki dengelerin dağılması bir devlet krizine sıçradı ve şimdi de bizzat devletin kendisinin, kendi koyduğu yasalara bile uymayan, hukuksuz ve kuralsız bir çeteleşmeye doğru gittiğini söyleyebiliriz.
Bu yüzden, AKP/Erdoğan iktidarının, tamamen kendine biat edecek, her durumda ve her anda kurmaya çalıştığı diktatörlüğü koruyacak yapıda ve polis teşkilatının dışında örgütlenecek başka bir silahlı kolluk gücü yaratma çabası, tam da bahsettiğimiz devlet krizinin dışa vurma hallerinden birisidir.
O zaman soralım, ülkenin kaotik, dengesiz, iç savaş hareketliliği içerisindeki şimdiki durumu göz önüne alındığında 15 Temmuzun başarısız olduğunu kim iddia edebilir?

Çığ gibi büyüyen özel güvenlik şirketleri

Bu yasa tasarısının önemini ve alt metnini daha iyi anlayabilmek adına; özel güvenlik sektöründeki gelişmelerin son yıllarına göz atmakta fayda var.
Emniyet Genel Müdürlüğü Özel Güvenlik Denetleme Daire Başkanlığı verilerine göre; 2004 yılında Türkiye'de sadece 21 özel güvenlik şirketi varken, 2015 yılında bu rakam 1500'lere yaklaştı. Bu şirketler 1 milyonu aşkın kişiye özel güvenlik sertifikası vermiş ve üç yüz bine yakın özel güvenlikçi resmi olarak çalışıyor durumda.
Daha da önemlisi, bu sektörün kendi başına değil doğrudan devlet desteğiyle gittikçe büyüyor olması. Sadece 2016 yılı bütçesinden 900 milyona yakın bir bütçe ayrılmış bu sektöre.
Karşımızda giderek büyüyen bir özel güvenlik ordusu var. Özel güvenlik sektörünün gelişmesi için harcanan para ve lojistik, bir devletin ordusu için harcayacağı bütçe ile hemen hemen aynı.
Peki, bu yasa tasarısını daha yakından incelediğimizde ne görüyoruz?
Tasarıya göre, özel güvenlik görevlilerine üst ve eşyaları elektronik cihazla kontrol edip arama, kimlik kontrolü, görev alanında trafiği düzenleme yetkileri veriliyor.
Vali ve kaymakamlar tarafından "stratejik yer ve tesis" ilan edilen yerlerin güvenliğinde artık özel güvenlik şirketleri de kullanılabilecek. Peki, bu "stratejik yer ve tesisler" nasıl belirlenecek, yasa da buna dair kaideler yok.
Yani, sayın vali ve kaymakamlarımızın gönlünden öyle geçer de; grev ve direniş alanlarını, üniversiteleri, kamusal alanların bir kısmını "stratejik yer ve tesis" olarak belirlerse, burada polis yetkileriyle kuşatılmış özel güvenlikçileri karşımızda buluvereceğiz.

Devlet çeteleşiyor

Yasa dışı olmasına rağmen; yakın zamanda TEDİ direnişine saldıran, Cerattepe'de halka ilk müdahaleyi gerçekleştiren, metrolarda pasosu veya bileti olmayan insanları dövmeye kalkan, üniversitelerde devrimci öğrenci gençlere saldıran özel güvenlikçilerin; yasallaştıktan sonra gerçekleştirecekleri haksız orantısız müdahaleleri tahmin edebiliriz.
Tasarıyla ayrıca özel güvenlik görevlilerinde aranacak şartlar arasında yer alan "Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olma" şartının kaldırılması, Türkiye'de hali hazırda bulunan "Cihatçıların" bu orduya dâhil edilmesi için bir kılıf oluyor. Bir yıldır Güneydoğu'da öz yönetim ilanlarına karşı sürdürülen ve yüzlerce sivil insanın öldürüldüğü savaşta bu "Cihatçı" gruplara rastlamıştık. Ama orası gözden de gönülden de uzak Kürt illeri olduğu için çok da üstünde durulmamış, herhangi bir yasallık devlet tarafından umursanmamıştı.

Devlet altı aygıtlar

Ek olarak, "Koruma ve güvenlik hizmetinde kullanılacak silah ve teçhizat güvenlik izni alan kişi, kurum veya kuruluş tarafından temin edilir" maddesine "hizmetin etkin ve sağlıklı bir şekilde yürütülebilmesi için gerekli silah ve teçhizatın özel güvenlik şirketi bünyesinde bulundurulması" maddesinin eklenmesi de tartışılıyor. Bu durumda, her özel güvenlik şirketi birer silah deposuna dönüşebilir ve o silahlar yeri geldiğinde direnen halklara ve işçilere doğrultulabilir.

Bir devlet çetesi: SADAT A.Ş

Silahlı cihatçılardan ve özel güvenlik işçilerinden oluşacak bu ordunun, silahlarını kimlere doğrultacağını tahmin etmek imkânsız değil.

SADAT A.Ş, son dönemde tartışılan özel güvenlik şirketlerinden daha fazlası. Çünkü bu şirket, yalnızca belirli özel mülkiyet alanlarını veya kamusal alanları korumak adına özel güvenlikçiler yetiştirmiyor. Onların hedefleri daha büyük…
İslam coğrafyasında yaşanan savaşlar nedeniyle muhalif gruplara; "gayri nizami harp eğitimleri" (kontrgerilla eğitimleri) vermek, savaş stratejsi üzerine askeri ve psikolojik eğitimler vermek; küresel güçlerin, yüzlerce "askeri eğitim veren" özel şirketleri yerine, Ortadoğu'ya doğrudan Türkiye'den böyle bir eğitimin verilmesi; "Ortadoğu'nun küresel güçlerin tasallutundan kurtarılması" gibi "ulvi" görevler benimsemişler.
Şirket 2012'de kurulduğuna göre bugüne kadar cihatçılara eğitim veren T.C devletinin bunu nasıl yaptığını artık daha iyi anlayabiliriz. Cerablus'a ordu ile kol kola giren ÖSO militanlarının nasıl yetiştirildiğini de.
Tabi ki, şirket sadece bunlara değil, Osmanlı Ocaklarından ve AKP Gençlik Kollarından gençlere de böyle özel eğitimler veriyor. Buradan da; darbe girişimi sırasında sokaklara çıkan halk kitleleri dışında kalan ve şiddetin dozunu kaçıranların, AKP'nin bizzat SADAT aracılığıyla yetiştirmiş olduğu paramiliter güçler olduğunu söylersek haksız sayılır mıyız?
Bu şirketin yönetim ve danışma kurulu üyelerine baktığımızda; ordudan emekli generallerden üniversite profesörlerine, belirli sermaye gruplarından gazetecilere kadar çok renkli bir görüntüyle karşılaşıyoruz. Çok örgütlü bir yapı olduğunu yönetim ve danışma kurulunun bu çok renkliliğinden de anlayabiliriz.

Ortadoğu'nun askeri eğitmeni

Hiçbir yasal statüsü olmayan bu kurum hakkında meclise defalarca soru önergeleri sunulmasına rağmen, yetkililer tarafından hiçbir cevap gelmiyor. Bu da haliyle, SADAT A.Ş'yi sıradan bir anonim şirket olmaktan çıkarıp, doğrudan devlet tarafından örgütlenen, bir kontrgerilla çetesi olduğunu gösteriyor.
SADAT A.Ş amaçlarına ve hedeflerine dönük internet sitesinden yaptığı açıklamada: "Amacımız Türkiye'nin köklü askeri gelenekleri ve birikimini ihtiyacı olarak ülkelere aktarmak. Kendi deneyimi ve birikimi olmayan ülkelerin silahlı kuvvetlerinin eğitim, strateji gibi ihtiyaçlarını karşılayacağız. Dünyada bu tür şirketlerin örneği çok…"
Evet, dünyada SADAT gibi; devletlerin ordularından ayrı özel olarak desteklediği ve kirli işlerini yaptırdığı bu gibi silahlı çeteler çok fazla. Mesela ABD'nin 2003 yılında Irak'ı işgali sonrasında,Blackwater'ın(ABD'de bir özel güvenlik şirketi) paralı askerlerinin Suriyeli muhalifleri eğitmek üzere Irak'tan Suriye'ye geçtiğini; WikiLeaks belgeleriyle açıklanmıştı.
SADAT ile birlikte T.C devleti de Ortadoğu'da böyle bir göreve soyunuyor ve bu alanı küresel güçlere bırakmak istemiyor anlaşılan.
Devlet içindeki mekanizmaların çözülmesini ve OHAL sürecinin verdiği avantajları da kullanan AKP/Erdoğan iktidarının, giderek fiili bir diktatörlük inşa ettiğini; sorgulanamaz ve hukuk aranmaz bir "çete devleti" kurarak ülkeyi bir iç savaşa sürüklediğini görüyoruz.
Darbe öncesi bu kadar acil olan yasa tasarısını OHAL kapsamında KHK ile gündeme getirip hala yasalaştırmadıklarına göre; artık yasal olması ihtiyacı da duymuyorlar demektir ve zaten diktatörlüğün fiili durumlar yaratarak kurulduğu açık.
Evet, silahlı cihatçılardan ve özel güvenlik işçilerinden oluşacak bu ordunun, Türkiye'de hızla tırmanan iç savaş koşullarında silahlarını kimlere doğrultacağını tahmin etmek imkânsız değil.
Bu durumda Türkiye Sosyalist Hareketinin de şimdiden bunu nasıl engelleyeceğine ciddi şekilde kafa yorması gerekiyor.

İktidar sarmaya ve sarsılmaya devam ediyor.

AKP'deki öncü sarsıntılar şiddetleniyor

Şiddetini arttıran ekonomik kriz, ulusal mutabakat şovuna rağmen meclisin yok sayılarak KHK ve OHAL ile yürütülmeye çalışılan devlet yönetimi, AKP'nin dayandığı zeminin altını boşaltıyor. AKP'nin manevra alanını giderek dar bir çekirdeğe sıkışıyor.

Hasan FERAMUZ

15 Temmuz darbe girişimiyle düzeni sarsılan AKP iktidarı, devleti yeniden inşa etme iddiasıyla hamlelerini yaparken züccaciye dükkanına giren fili andırıyor. Nitekim darbe sonrasındaki tasfiye dalgasını kendi çevresinden uzak tutmaya çalışsa da, dalgaların ucu kendi kıyılarına vurmaya başladı. Kimi yerlerde kimseye duyurulmadan yapılmaya çalışan "iç tasfiye", Efkan Ala'nın istifası ile su yüzüne çıkmış oldu.

İç tasfiyeler daha yeni başlıyor

Her istediğini verdikleri FETÖ'den "kurtulmak" için büyük bir tasfiye dalgası başlatan AKP, ilk olarak 17-25 Aralık sonrasında FETÖ'de kalmakta ısrar edenleri hedef aldı (bu arada FETÖ'ye karşı senelerce mücadele vermiş olan devrimci-demokratları da bu dalgaya katarak), YAŞ toplantıları ve 672 sayılı KHK ile bu ilk tasfiye süreci kısmen noktalanmış oldu.

Bu süreç boyunca AKP'li milletvekilleri ve yöneticilerine dokunmakta imtina edilmekle birlikte, Kadir Topbaş'ın damadı gözaltına alınması örneğinde olduğu gibi, yakın çevrelerine yönelik "mesajlar" da gönderilmiş oldu. Bununla birlikte FETÖ ile irtibatı ortaya çıkan yöneticilere "İstifa edin, yoksa ihraç edilirsiniz" söylemiyle gösterilen sopa, ilk olarak Erzurum Aşkale ve Giresun Çamoluk belediye başkanlarının sonrasında ise eski İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu ile eski İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın'ın başına inerek tutuklanmalarına neden oldu.

Dolayısıyla sınırlı tutulmaya çalışan iç tasfiye süreci Mutlu ve Çapkın'ın tutuklanmasıyla derinleşmiş oldu. Bu derinleşmenin, Bülent Arınç, Sadullah Ergin, Hüseyin Çelik, Melih Gökçek gibi isimlerin telaffuz edilmesiyle giderek ilerleyeceği görülüyor. Gelişmeler bu derinleşmenin, esasında hesaplaşmanın yakında olacağını gösteriyor. Şiddetini arttıran ekonomik kriz, ulusal mutabakat şovuna rağmen meclisin yok sayılarak KHK ve OHAL ile yürütülmeye çalışılan devlet yönetimi, AKP'nin dayandığı zeminin altını boşaltıyor. Bu da AKP'nin esnekliğini, manevra alanını giderek daraltarak dar bir çekirdeğe sıkışmasına neden oluyor. Ve böylece bu çekirdeğe en ufak bir uyumsuzluk sağlayabileceklerin önü tehditler, mesajlar ve sopalarla alınmaya çalışılıyor.

Efkan Ala'nın "performans düşüklüğü"

19 bombanın patladığı, 375 kişinin öldüğü görevi süresince istifa çağrılarına kulak asmayan Efkan Ala, 31 Ağustos'ta kendi isteğiyle istifa etti. Elbette ki bu "resmi" açıklama, Saray'ın hoşnutsuzluğunun ve isteğinin bir örtüsü. Nitekim öne sürülen "performans düşüklüğü" de Saray'ın hoşnutsuzluğunun en büyük göstergesi olarak önümüzde duruyor. Bu performans düşüklüğünün gösterildiği alan ise FETÖ ve PKK olarak belirtiliyor. Böylece yeni dönemde, onbinlerce kamu görevlisinin tasfiyesinin yanı sıra Sur, Cizre ve Nusaybin'de gösterilen "performansın" yeterli olmayacağı, şiddetin daha da yükseltileceği görülüyor.

15 Temmuz öncesi esnekliğini kaybederek dar bir gruba dönüşen AKP, artık yönünü çelik bir çekirdeğe çevirmiş görünüyor. Bu çelik çekirdeğin içeride hiçbir farklılığa tahammülü olmadığı gibi, dışarıya karşı da giderek şiddetini yükseltiyor. Buna rağmen dayandığı zemini sarsan öncü sarsıntılara şimdilik dayanabilen bu çekirdeğin ömrünü emekçilerin ve halkların mücadelesi belirleyici olacaktır.

CHP şaşırtmıyor.

CHP: Dosta korku düşmana güven!

CHP yıllardır tekrarladığı; bügidişatı kavrayamama, küçük kazançlarla ihya olup köşesine çekilme ve sürecin dışında kalma pratiğini yeniden sergilemiş oldu.

Ronay Gültekçe

CHP, 15 Temmuz'un ardından geçen kritik 45 günlük süreçte Erdoğan'ın "krizi fırsata çevirme paketine" uygun pozisyonlar almakla yetindi. Bu tercih nasıl açıklanabilir? Sorudan da anlaşılacağı üzere CHP'nin içerisine girdiği bu yönelimi; siyasal bir zorunluluk olarak niteleyen anlayışı baştan reddetmek gerek. Siyaset, manevra alanıdır. Bu alanda içerisine girilen zorunlu haller varsa bile, bunlar önceki beceriksizliklerin ürünüdür. Kaldı ki burada zorunlu bir halden söz edemeyiz. CHP yönetimi bilinçli olarak, 24 Temmuz Mitinginde açığa çıkan gerçek ve laik demokrasi için mücadele çağrısına kulak tıkadı.

CHP'nin hesapları...

CHP yönetimi, 15 Temmuz'da içine girilen kaotik atmosferde, AKP'nin Cemaat ile kurduğu 15 Temmuz'a zemin hazırlayan geçmiş ilişkileri yüksek sesle ifşa etmeyi dahi göze alamadı. Bunun yerine yaratılan "milli mutabakat" havasına katılmayı ileriye dönük bir yatırım olarak hesapladı.

Bu yolla CHP adına; sağ-muhafazakâr kitlenin gözünde meşrulaşma, FETÖ'nün tasfiyesinin ardından sil-baştan kurulması gereken devlet kurumlarında söz sahibi olma zemini oluşacaktı. Ancak şu unutuldu; devletin sil-baştan kurulması işine Erdoğan çoktan girişmişti. Plan değişmedi. Hatta bu ortam, dönüşüm sürecini hızlandıran ve Erdoğan'ın başkanlığı ile taçlanacak olan yeni rejime geçişi toplumsal şartlar açısından daha da mümkün kılan bir fırsat olarak değerlendiriliyordu. Kuşkusuz burada darbe gecesi ve sonrası medya aracılığıyla yaratılan sahte zafer havası etkili oldu. Muhtemelen içerden ya da dışarıdan gelecek yeni bir darbeyi korkuyla bekleyen rejim, yapılan manipülasyonlar ile "tüm tehditleri püskürtüp taarruza kalkan imparatorluk" gibi lanse ediliyordu. Bu algı yönetimi, kendi yolunu yürümekten sakınan CHP'yi de tabiat kanunları gereği kısa sürede etkisi altına aldı. Öyle ki; yıllarca AKP'nin Suriye politikasını hedef alan Kılıçdaroğlu, "ılımlı" cihatçı çetelerin Cerablus'a TSK eliyle sokulmasını destekledi.

Milli mutabakatta yol ayrımı mı?

CHP yönetimi yıllardır tekrarladığı; bütünsel gidişatı kavrayamama, küçük kazançlarla ihya olup köşesine çekilme ve sonuçta sürecin dışında kalma pratiğini yeniden sergilemiş oldu. Erdoğan rejimi bu süreçte iç ve dış siyasette yeniden özgüven kazanacağı hamleleri yapma konusunda yol kat etti.

Ne hikmettir ki CHP yönetimi de Eylül ayı itibari ile muhalefet partisi olduğunu hatırlayıverdi. Saraydaki Adli Yıl Açılışı ve Anıtkabir Zafer Bayramı Törenlerine katılmadılar. Çıkarılan KHK'ler ile ilgili sert eleştiriler getirildi. CHP acaba Milli Mutabakattan çekiliyor mu? Yoksa milli mutabakata kimsenin ihtiyacı kalmadı mı? İkinci ihtimalin daha olası olduğu açık. Şimdi geride bıraktığımız sıcak sürecin sonuçlarının açığa çıkacağı, belki de yeni krizlerle belirlenecek bir zaman dilimine giriyoruz. Bunun gemideki herkes için belli sonuçları olacak. CHP için de elbette.

Devlet krizi derinleşiyor

15 Temmuz Darbesi, devletin kurumsal işleyişini sarstı. Devleti yek vücut, her şeye ve herkese hakim bir güç simgesi olmaktan çıkarttı. Güven duygusu yerini belirsizliğe bıraktı.

Pelin KAHİLOĞULLARI

Uzun bir dönemdir rejim krizinin yaşandığı Türkiye, 15 Temmuz Darbesi'nin sonucu olarak devlet krizinin içine girdi. Yaşanan bu kriz, devlet içindeki güçlerin çatışmalarını gözler önüne serdi.

15 Temmuz Darbesi, devletin kurumsal işleyişini sarstı. Devleti yek vücut, her şeye ve herkese hakim bir güç simgesi olmaktan çıkarttı. Devlete bağlılık ve güven duygusu yerini şüphe ve belirsizliğe bıraktı.

AKP iktidarı, darbeye giden süreçteki zorlanmaların hiçbirini çözmüş durumda değil. Bu zorlanmalar devlet krizini daha da derinleştiriyor. Ortadoğu politikasında başarısızlık ve Kürtlerle yürütülen savaştaki sıkışmışlık artıyor.

Cerablus Hamlesiyle, Türkiye Suriye'deki savaşa bilfiil müdahil oluyor. Cerablus-Azez hattında tampon bölge oluşturmayı ve cihatçı gruplara nefes aldırmayı hedefleyen Türkiye, ordunun en zayıf olduğu bir dönemde savaşa giriyor. Türkiye'nin Cerablus'la yetinmeyip Mimbiç'e doğru yönelmesi ise, Suriye'deki savaş denklemi içinde boğulması ihtimalini arttıracak.

AKP'nin, Kürt hareketiyle yürüttüğü savaşta dayattığı çözümsüzlük sürüyor. Savaşın yoğunluğunun yükselmesiyle beraber asker ölümleri artıyor. AKP iktidarının belki de en çok zorlanacağı alan burada oluşuyor.

KHK'lerle süreç hızlanıyor

Hükümet aklıselim planlamalar yapmaktan uzak, hissiyat ve günlük fırsatlardan doğru hareket ediyor. Darbe sonrasında başlattığı ihraç ve tutuklamalar tüm hızıyla devam ediyor.

Devlet gücünün en önemli bir dinamiği olan ordunun içindeki kriz sürüyor. Yayınlanan kararnameyle kuvvet komutanlıklarının Savunma Bakanlığı'na bağlanması kararı ve sonrasında bu kararın geri çekilmesi TSK'yı yeniden yapılandırma probleminin çözülemediğini gösteriyor. "Varlık Fonu Kararnamesi'yle" Başbakanlığa bağlı "Türkiye Varlık Yönetimi AŞ." Kuruluyor. Kurulan bu fonun kaynağını, kamuya ait gelir, kaynak ve varlıklar oluşturuyor. Fonun finansal tabloları mali denetime tabi tutulmuyor. Her türlü kamusal alan, sermayenin talanına açılıyor, sermaye palazlandırılıyor.

En son yayınlanan 672 sayılı Kamu çalışanlarına dönük KHK ile kamuda büyük bir tasfiye dalgası yaşanıyor. Şu ana kadar yüz bini aşkın kamu çalışanı görevden alınmış durumda. FETO terör örgütü gerekçesiyle muhalif çalışanlar görevden alınıyor, tutuklanıyor. Bu görevden almalar devletin çoğu kurum ve kuruluşunda uzmanlık boşlukları yaratıyor.

Demokratik halkçı seçeneğin inşası

AKP, içinde bulunduğu kriz ortamının belirsizliğinde şirazenin ayarını iyice kaçırmış durumda. Büyük gerilim ve güvensizlik haliyle ayakta durmaya çalışıyor. Her tarafa, bütün toplumsal dinamiklere saldırarak gücünü yeniden toplamaya çalışıyor. Devlet krizinin ne yöne evrileceği, hangi güçlerin inisiyatif kazanacağı henüz belirsiz durumda. Bu belirsizliği toplumsal güçler kendi lehine çevirmeli, kendi özgün duruşunu inşa etmelidir.

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Darbe, savaş, devletin restorasyonu

Nereye gidiyoruz?

Kendi kuyruğunu yakalamaya çalışırken sinirlenip daha da hızlı ve öfkeli biçimde kendi etrafında dönen, kendini sürekli yoran, şiddetini sürekli arttıran, düşmanlarının hem sayısını hem de öfkesini sürekli arttıran bir iktidar!

1. sayfadan devam

O, darbe sonrası koşulları "Allah'ın lütfu" olarak oldukça "iyimser" değerlendiriyor ve kendisini tümüyle söz konusu "lütfun" meyvelerini toplamaya vermiş durumda. Her yöne ve her alana yaptığı olağanüstü hızla hamlelerle, isteyip de yapamadığı her şeyi birden aynı anda hayata geçiriyor.

Başkanlık sürecinin hedefine ulaşması da, OHAL koşulları üzerinden "yasal" bir korumaya alınmış görünüyor.

Öyle ya, kim bir gecede 40 bin kişiyi her türlü kazanılmış hakkını da gasp ederek yasalarla korunan işlerinden/çalışma ortamlarından koparabilir ki? Üstelik hemen öncesinde de 100 bin civarında insan aynı tekmeyi yemiş ve kamusal haklarının birçoğundan mahrum bırakılmıştı.

O arada yolu Cemaat'le hiçbir zaman kesişmemiş ya da hatta ona düşman olan birçok kişi de ezilmeye çalışılıyor. Erdoğan'a karşı olma "suç" oldu ve "devlet gücü" şimdilerde en çok bu "suçu" ezmekle meşgul!

Evet, 15T ile kesilen "Başkanlık" sürecinin, yeni koşullarda ve yeni imkanlardan faydalanarak eskisinden daha hızlı ve sert biçimde ilerletilmeye çalışıldığını görüyoruz.

OHAL uygulaması

OHAL uygulamasıyla her türlü yasal denetimden kurtulan "yürütme", tümüyle biat eden "yargı" ve yaşanan kaos ortamında sanki her şey normalmiş gibi yıllık iznini kullanan "yasama", aslında Erdoğan'ın/"Reis'in" önünü açıp ilerlemesini kolaylaştırıyor.

Diğer hepsinin kendilerini kendi iradeleriyle hiçleştirip biat ettiği özel bir siyasi irade Erdoğan'ın şahsında somutlaşıyor; diğerleri sönerken o parlıyor, ötekiler zayıflarken o güçleniyor, hepsi hiçleşirken o her şey oluyor!

O, herkesin ve her şeyin üstünde bir "kurtarıcı" halesiyle kendisini sarmalıyor ve "Güç bende! Umut benim!" diyerek, sürekli yeni fiili durumlar yaratıp kazanımlar elde ederek yol alıyor.

Gelin görün ki, evet yürüyüp ilerliyor da, hem üstünde yürüyüp ilerlediği zemin büyük boşluklarla dolu zayıf bir zemin hem de ilerleyince kazandığı mevzileri koruyabilmek için gereken güç dengelerini oluşturabilmiş ve destek noktalarını kurabilmiş değil. OHAL ilanı, devlet şiddetinin "rahatça" ve bolca uygulanması imkanını sağladı ve "Başkanlık sürecinin" güç ve destek eksikliğini devlet şiddetini denetimsiz, hızlı, açık ve yaygın olarak kullanarak giderilmesini hedefliyor

Ya sonra

Eh, sırf günümüz açısından ve "yüzeyden" bakarsak, "başarılı" oluyorlar; ama ya sonra, bu kadar yıkım ve düşmanla nasıl iktidar olunacak? Devlet şiddetini daha da sert, hızlı ve yaygın uygulayarak mı; peki, ya sonra?

Kendi kuyruğunu yakalamaya çalışırken sinirlenip daha da hızlı ve öfkeli biçimde kendi etrafında dönen, kendini sürekli yoran, şiddetini sürekli arttıran, düşmanlarının hem sayısını hem de öfkesini sürekli arttıran bir iktidar!

Evet, nereye kadar ve ne kadar yıkımdan sonra "geçiş" dönemi bitecek; bitince "neye" geçmiş olacağız, Erdoğan'ın başkanlığı ile demokratik bir cumhuriyet arasında geniş bir alana yayılan olasılıklar arasından hangi durum egemen olacak; yoksa "geçiş süreci" bitmeyip-bitemeyip de yıkım gücü sürekli artarak sürecek mi?

"Devlet benim!"

Sadece "yargı" değil, "yürütme" organı hükümet de, gittikçe artan sıklıkta ve aslında her önemli durumda, toplantılarını Saray'da yapmaya başladı. B. Yıldırım ise, başbakan olduğundan itibaren zaten neredeyse her gün Saray'da!

Hindenburg'un 1934 yılının Ağustos ayında ölümüyle iktidara "Führer/Lider" olarak yerleşen Hitler, Berlin Opera binasında yargıçları toplamıştı. Hep birlikte Nazi selamı vererek kendisine biat eden yargıçlar, artık "anayasaya" değil, "Hitler'e" bağlılık andı içmeye başlamışlardı. Ancak, o yeni antlarını sadece 10 sene uygulayabildiler, o arada olup bitenler ve Almanya'nın yaşadığı yıkım herkes tarafından biliniyor.

O yargıçların başını çeken kişi ise, müttefiklerin bombalarıyla yıkılan mahkeme salonunun içinde ölerek Nürnberg mahkemelerinde yargılanmaktan kurtuldu! Şayet yargılansaydı, ya kurşuna dizilecek ya da bir gece önce kendisini verilen zehirli hapları "kendi isteğiyle" yutmak zorunda kalacaktı.

Bizde ise, Saray'da toplanan yargıçlar, Mayıs'daki «çay toplama» gösterisinde yolu açan başkanları gibi bir biat gösterisi yaptılar. Erdoğan›da göğsünü gerip hepsinin gözlerinin içine bakarak tıpkı «L'etat ce moi!/ Devlet benim!" diyen zamane Fransa kralı ya da Alman Şansölyesi Hitler gibi "Ben yargının da başıyım!" dedi.

Eh, yalan da söylemiyor değil mi, hakikaten fiilen öyle.

Her ne kadar Erdoğan'ı ayakta alkışlayan yargıçların korumakla görevli olduğu yürürlükteki anayasa tersini yazsa da, fiilen öyle!

Peki, ya yürütme?

Üstelik, sadece "yargı" değil, "yürütme" organı hükümet de, gittikçe artan sıklıkta ve aslında her önemli durumda, toplantılarını Saray'da yapmaya başladı. B. Yıldırım ise, başbakan olduğundan itibaren zaten neredeyse her gün Saray'da!

"Tatilde" olduğu için aslında tam da kendi "işi" olan devletin yeniden örgütlenmesini "seyretmekle yetinen "yasama" ise, hiçleştirilerek itildiği "önemsizlik" batağında geviş getiriyor! Onlara "iyi tatiller" dilemeyeceğiz; ama doğrusu, yeni yıl açılışlarını Saray'da yaparlarsa kendi gerçek durumlarını anlamış ve göstermiş olurlar, önermiş olalım!

O arada, yeni yasayla yerel yönetimlere de kayyum atanacağına göre, Valilik ve Kaymakamlık makamlarından sonra Belediye Başkanlarının da doğrudan Saray'dan yönetilmesi başka bir hamle olarak sırada olmalıdır. Halk için en iyisini "Başkan" bilir, öyle fazla dolambaçlı yollara ne gerek var, değil mi?

Büyük kumar

"Zikir" olayının ayrılmaz parçası tevazu ve içe kapanma imiş, ne gam; bizde işler şimdilerde böyle yürüyor ey dervişan!

Yasama, yürütme, yargı ve yerel yönetimlerin yetmediği ve "gizli" gündemin yeni siyasal düzenin meşruluk aracı olacak biçimde yeniden yapılandırılan İslam üzerinde olduğu anlaşılıyor. Saray, şayet dini bir otorite de kazanabilirse, padişahlık halifelikle taçlanmış olacaktır!

Evet, "inanılmaz", ama gerçek!

İşte, Saray'da doğrudan Erdoğan'ın ezan okuduğu bir sabah namazı bize izlettirildikten sonra, şimdi de "zikir töreni" izlettirildi; "devletin merkezinde yapıyoruz" diye övünmek de ihmal edilmedi!

"Zikir" olayının ayrılmaz parçası tevazu ve içe kapanma imiş, ne gam; bizde işler şimdilerde böyle yürüyor ey dervişan!

Zikir, maldan mülkten vazgeçen ve dünya yaşamına sırtını dönen dervişlerin Allah'ı anlama ve onunla mümkün olduğunca bütünleşme çabasına yardımcı olan bir ritüeldir. Peki, gözlerinden dolar fışkıran, iktidara yapışan, güç ve gösteriş peşinde koşturmakla ömür tüketenlerin "zikirle" ne alakası olabilir ki?

Olsun, ar dünyası değil de kar dünyasında yaşadığımıza göre, olup biten onca haksızlığın yanında Zikir de dönüştürülüp iktidar aracına çevrilebilir, "her şeyi yaptığımıza göre onu da yaparız" diye düşünmüş olmalılar.

En başta, Zikir ritüelini iktidar, güç ve gösteriş aracına çevirenlere bir koca "edeb yahu!" diyelim, ama hemen biz ölümlülerin gerçek dünyasına dönüp soralım; size dünyevi iktidar yetmedi de, şimdi de dini iktidarı mı hedefliyorsunuz?

Siyasi ve dini iktidarın bütünleşmesi

Siyasi ve dini iktidarın bütünleşmesi ve bu bütünleşmenin Saray'da yapılması mı hedefleniyor, ona mı alıştırılıyoruz?

Bu durumda, eleştiri hakkımızı kullandığımız zaman sadece vatan haini olmayıp aynı zamanda din düşmanı mı olacağız; ve aslında, siz iktidarınızı sadece siyasi dokunulmazlıkla değil, aynı zamanda dini kutsallıkla da kaplayarak mutlak bir dokunulmazlığa ve kalıcılığa kavuşturmak, yapıp ettiklerinizi de sorgulanamaz ve eleştirilemez mi yapmak istiyorsunuz?

Bu yönde attığınız her adımın doğup büyüdüğünüz bu coğrafyayı ağır bir yıkıma uğratacak bir iç savaşı körüklemek olduğunu göremeyecek kadar kör mü oldunuz? Sonsuz iktidar isteğinizi anlıyoruz, onu kutsallaştırmak için dini kullanmanızı da; ama, görmüyor musunuz, gücünüz yetmiyor ve destekleriniz zayıf; siz güçlendikçe yapıp ettiklerinizle düşmanlarınızı da çoğaltıp güçlendirdiğinizi, hedefinize ulaşsanız bile-ki, mümkündür, bu coğrafyanın ağır bir yıkıma uğramış olacağını ve üstelik iktidarınızın ilk gününden itibaren o yıkımın daha da ağırlaşacağı bir yeni yıkım sürecinin başlayacağını göremiyor musunuz?

Yıkımın daha da ağırlaşacağı bir yeni yıkım sürecinin başlayacağı anlaşılıyor.

Üstelik, bu aymazlıklar da yetmiyor!

Suriye'de yapılan askeri işgal ve işgal bölgesinin Rakka'ya dek uzatılacağı söylemleri, Kürt gerillarla sürekli daha şiddetli bir seviyeye yükseltilen savaş gerçeklikleri de, zaten derin bir kriz içinde olan devletin adeta bir «adrenalin bağımlısı» gibi davrandığını ve «her yere-herkese sürekli saldırı» konumuna yerleşerek krizini aşmaya çalıştığını gösteriyor.

Bu tutuma "Büyük Kumar" dersek, abartmış olur muyuz?

İç savaş hazırlığı mı?

Kendileri de durumun farkında olmalılar ki, "Ergenekon davası" sanıklarıyla ittifakının gittikçe derinleşmesinden başlayan bir süreçte, S.Soylu üzerinden M.Ağar'a inisiyatif verilmesi, Osmanlı Ocaklarının hızla askeri temelde örgütlenmesi ve SADAT isimli profesyonel savaş örgütünün liderini Saray danışmanı olarak resmi kadroya alınması art arda devreye sokuldu.

Öte yandan, Süleymancılar ve İsmailağa çevresinden sonra Adıyaman merkezli Menzil örgütlenmesi de devletin kritik noktalarına yerleştiriliyor.

Devletin zirvesi neredeyse çeteler ve "tarikatlar" koalisyonu halinde!

Bunları açık bir iç savaş beklentisi ve hazırlığı olarak okursak, haksız mı oluruz?

Aynı zamanda, 15T sonrasında oluşan boşluğun isteyenin istediğini yapabileceği bir boşluk olarak görüldüğünü anlıyoruz.

Oysa, evet bir boşluk var, ama her tarafı derin uçurumlarla, kayalarla ve yıkım gücü yüksek mayınlarla dolu! O boşlukta atılan her adımın olağanüstü dikkatle ve bin bir hesapla atılması gerekiyor!

Öyle gözüküyor ki, sanki bizim bilmediğimiz bir gizli merkez var; bu merkez kendisini bu iktidarın en kritik noktasına yerleştirmiş ve onu ve kendisiyle beraber bütün bir coğrafyayı yıkıma ve çözülüp dağılmaya sürükleyen kararlar almasını sağlıyor. Bu gizli merkez, sakın antika dünyanın gerici egemeni olan tefeci-bezirganlarla modern dünyanın gerici egemeni finans kapitalin kırması olarak dünyaya gelen oligarşik egemenliğin tükenmiş bilinci olmasın?

Şimdi, durumu idare etmecilikten sıyrılıp öncülüğe soyunma vakti.

Tarih bizi çağırıyor!

Velhasıl, Erdoğan güçlü falan değil, henüz bu muğlak zeminde, gözleri sisli, omzunda yumurta küfesi ile ayağa kalkmaya, belini doğrultmaya çabalıyor. Freni patlamış, tekerleri delinmiş bu kamyonun bir duvara toslama olasılığını herkes görebilir.

Perihan KOCA

1. sayfadan devam

Kürt Özgürlük Hareketi'nin başlattığı Devrimci Halk Savaşı ile gelen çözüm masası, Gezi ayaklanması, Rojava Devrimi, 17-25 Aralık operasyonları, 7 Haziran seçimleri Erdoğan/AKP iktidarını tökezleten ve bozguna uğratan esas sarsılma dinamikleri idi. Unutmadık öyle değil mi?
Ve sonra ne oldu, iktidar 7 Haziran seçimlerini lağvedip, halkın iradesini yok sayarak darbe yaptı, tek adam rejimin darbe mekaniğini devreye soktu. 10 Ekim katliamıyla pik yapan ve Kürtleri tasfiye politikalarıyla başka bir boyuta evrilen, katliam savaş ve bombalar zirveleriyle, şok doktrini tezi çerçevesinde darbe mekaniğini sürekli üreterek ve zeminini olgunlaştırarak Başkanlık rejimine doğru sınırları zorlayarak yürüdü.
Ve şimdi, 15 Temmuz darbe girişimi ile geldiğimiz nokta ortada. Toplumun en ince damarlarına değin nüfuz eden şok ve kriz gerçekliği, muazzam bir devlet çatlağı ile karşı karşıyayız.
Sözün özü, Türkiye geçmişten devraldığı genetik kodları, kendine özgü dinamikleri ve çelişkileriyle, eşi benzeri az görülür özel bir tarihin içine yerleşiyor.
Olağanüstü yıkıcı, kaotik ve kritik toplumsal ve politik atmosfer, 15 Temmuz darbe girişimi ardına dünün"anomalisine" bile geri dönüşü olmayan, henüz zemini bulanık, geleceği belirsiz yeni bir boyuta sıçradı.
Öyle bir süreç ki, mevcut devlet krizinin yeni girdilerle yeniden yarılıp derinleşeceği, her an ani toplumsal sıçramaların ya da yeni kırılma dinamiklerinin yaşanabileceği, tarihsel gelişmelere gebe yüksek bir gerilim hattındayız.

Erdoğan güçlü değil!

Erdoğan/AKP iktidar bloğu 15 Temmuz gecesi darbenin "başarısız" olacağını anlar anlamaz, ağır şoku atlatmak için krizi fırsata çevirmeye ve meşruluk zemini yaratma hamlelerine yöneldi.
OHAL 'i de arkasına alarak, "demokrasi ve kahramanlık" destanları yazıldı, darbe karşıtı kutlamalar yeni rejimi taçlandırma eylemlerine dönüştürülüverdi.
Amma velakin gel gör ki, "milli mutabakatın" lideri, darbeyi alaşağı eden "başkomutan" gerçekte yazıp çizildiği ve taraftarlarının efelendikleri kadar güçlü değildi. Neden mi? Sözde "başarısız" denen darbe girişimi ile bile oluşan derin hasar ortada. Devletin bütün katlarında, yukarıdan aşağıya tüm katmanlarında boşluklar oluşuyor.
Ordudaki zayıflama, devlet mekanizmalarındaki güvensizlik, güvenlik ve istihbarat zaafı… Yumruğun nereden geleceğinin belli olmağı bir ortamda kime karşı ve nasıl savaşabilirsin ki? Haydi savaşmaya cüret ettin diyelim, nereye kadar gidebilirsin, üstelik sağdan soldan, aşağıdan yukarıdan sıkıştırılmışken? Uluslararası arenadaki "değerlik yalnızlık" pozisyonundan aniden ve hızlıca yeni eksen arayışlarına girilmesi tesadüf olmasa gerek, öyle değil mi?
Velhasıl, Erdoğan güçlü falan değil, henüz bu muğlak zeminde, gözleri sisli, omzunda yumurta küfesi ile ayağa kalkmaya, belini doğrultmaya çabalıyor. Freni patlamış, tekerleri delinmiş bu kamyonun bir duvara toslama olasılığını herkes görebilir.
Ancak şu da bir gerçek, Erdoğan ayakta kalabilmek için güç biriktiriyor.

Dişliler setleşiyor

OHAL süreci güçlü bir sermaye birikim süreci olarak işletiliyor. Neo-liberal saldırılar alabildiğine artıyor. Emeğe, işçiye, emekçiye, doğaya, yaşam alanlarına, halklara, inançlara ve kadınlara yönelik sömürü mekanizmalarının dişlileri sertleşiyor, genişliyor.
Aynı şekilde, yoluna taş koyabilecek halkçı, devrimci, demokrat kesimler tırpanlanıyor.
Son gelen demeçler, KHK'ler ardına gelen hamlelerden anlaşıldığı üzere, Erdoğan karşıtı tüm muhalif güçlere yönelik kapsamlı bir cadı avı başlatılacağı da apaçık ortada.

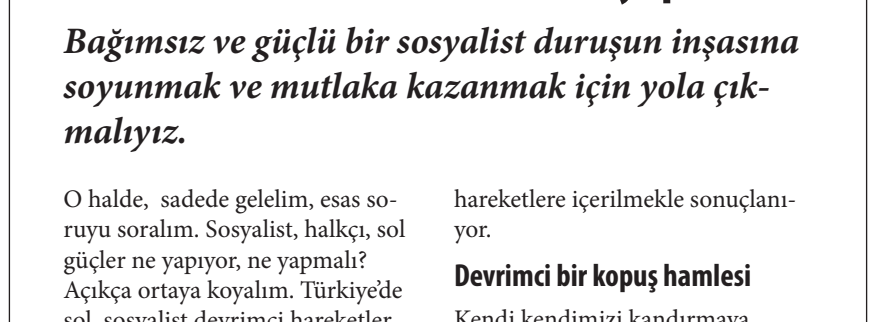

Ankara –

Sollarımız, sorunlarımız ve ne yapmalı?

Bağımsız ve güçlü bir sosyalist duruşun inşasına soyunmak ve mutlaka kazanmak için yola çıkmalıyız.

O halde, sadede gelelim, esas soruyu soralım. Sosyalist, halkçı, sol güçler ne yapıyor, ne yapmalı? Açıkça ortaya koyalım. Türkiye'de sol, sosyalist devrimci hareketler derin bir açmaz içinde.
Özellikle Gezi ayaklanmasından bugüne içerisinden geçtiğimiz tarihsel momentlerde bu açmaz iyice derinleşti. Ve neticede, Türkiye siyasetinde ciddi bir siyasal boşluk, sol/sosyalist hattı kuramama ve önderleşememe zaafı olarak karşımızda tüm vahameti ile duran bir tablo var.
Hayat nasıl ki durduğu yerde durmuyorsa, sollarımız da her tarihsel kavşakta konumlandığı zemin ve pozisyon alışlara göre yeniden şekilleniyor. Aşağıdan ve yukarıdan gelen sarsıcı basınç, şok ve kriz sarmalı nasıl ki, iktidar odaklarını alabildiğine zorluyor ve afallatıyorsa, maalesef ki solda da başka biçimler ve çeşitli düzeylerde yansımalarını gösteriyor.
Gezi isyanında, sollarda belirginleşen sağa ya da sola doğru savrulmalar ve kopuşlar her yeni eşikte derinleşiyor. Saflar giderek netleşiyor.
Sosyalistler arasında yeni ve farklı eksenler oluşuyor.

Devrimci pusula

Marta Harneker "Tanı koyan çok, çare bulan yok. Siyasal bir pusulaya sahip olmadan yol almaya çalışıyoruz." diyor dünya sollarını tanımlarken. Ne güzel de diyor. Ancak bizim sollarımızda, hem tanı koyma hem pusulasızlık hem de hamlesizlik zaafı var. Konjonktürün bütünlüklü okunamayışı ve paradigma yoksunluğu, devrimci olasılıkları değerlendiremeyip geri tepme ve yeni dönemin özgün görevlerine cevap üretememekle sonuçlanıyor.
İdeolojik hattaki paradigma boşluğu ise, dışarlak, yüzeysel ve panikçi analizler olarak, seyirci kalan, dışarıdan bakıp süreci geçiştiren ya da düşmanı hafife alıp kavrayamayan uçkun tarzda yaklaşımlar olarak kendini dışa vuruyor. Kendi komünist varoluşsal duruşunu bir kenara iterek, oraya buraya yaslanıp başka hareketlere içerilmekle sonuçlanıyor.

Devrimci bir kopuş hamlesi

Kendi kendimizi kandırmaya gerek yok. Basit bir matematik hesabıyla bu yeni ve özgün dönemi karşılayamayacağımız ortada.
Devrimci bir kopuş hamlesine ihtiyacımız var.
Dönemin acil ihtiyacı olan demokrasi cephesi zeminlerini inşa etmek, elbette elzem. Çeşitli düzeylerde geliştirilmeye çalışılan güç birliği ve cephe girişimlerin içinde olmak, esnek ve kapsayıcı bir eksende orayı beslemek ve ön açıcı olmak önemli ve gerekli. Ancak, bu haliyle ve tek başına yetersiz.
Bağımsız ve güçlü bir sosyalist duruşun inşasına soyunmak, oluşan eksen arayışlarını yoklamak, içinde olmak ve süreklileştirmek, birlikte etme/eyleme zeminlerini, deneyimlerini çoğaltmak ve mutlaka kazanmak için yola çıkmalıyız.
Halkın geleceksizlik, güvensizlik ve umutsuzluk kaygılarına cevap üretecek mekanizmalar kurmalı, umut olmalıyız.
Siyasal ufkumuzun sınırları zorlayalım.
Farklı mücadele biçim ve düzeylerine alan açacak ve nefes alacak yeni politik kanallar açmalı, dar pratikçi araçsallığa düşmeden halkın kendini ifade edebileceği zeminler yaratmalıyız. Etkin aktif, yaratıcı ve zengin mücadele araçlarını geliştirerek, yaşamın tüm alanlarına yayılmış direnişçi bir hattı örmeli, karşı hegemonya alanları inşa etmeliyiz.

Öncülük

Kazanılabilir, ortak ve somut bir hedef ve iktidar perspektifinden hareketle, Demokratik bir Cumhuriyet'e yürüyebiliriz. Bu mümkün ve daha da ötesinde tarihin önümüze çıkardığı bir zorunluluk olarak karşımızda duruyor.
Unutmayalım, karmaşa ve kaos zeminleri devrimci durumlara içkindir ve tarihsel gelişmelere gebedir.
Şimdi, durumu idare etmecilikten sıyrılıp öncülüğe soyunma vakti.

Herkesin demokrasisi kendine(!)

Ayakları halkçı-demokratik direniş zeminine basan ve merkezinde de kuru gürültü yapan ama içi boş liberal söylemlerin değil, emekçilerin meşru taleplerinin olduğu bir demokrasi söylemini dillendirmek acil olarak önümüzde duruyor!

Juliana GÖZEN

15 Temmuz darbe girişimiyle dillere pelesenk ağızlara sakız olan "demokrasi" söylemi hiç olmadığı kadar "trend" şu sıralar malumunuz.
Bu demokrasi ise, bilinenin aksine, darbe gecesi ve sonrasında insanlıktan uzak vahşete yakın usüllerin kullanılarak yüzlerce insanın ölmesine neden olan bir kavrama dönüşmüş durumda.
Fakat bunun tam karşısında,halk güçlerinin yan yana gelerek rengini verdiği, iktidarın baskılarına karşı isyan eden; hegamonyasına karşı alternatifi üreten bir olasılığın da gerçeğe kavuşmasının hiç bu kadar yakın olmadığı bir zemin var.
Adı bizim anladığımız "demokrasi "olan ve tohumları Gezi'de atılan...

Kriz mi fırsat mı?

Şüphesiz ki 15 Temmuz darbesi bulunduğumuz zemini sarsarak, kurulmuş tüm dengeleri bozarak, "geleceği belirsiz" bir bağlamın üzerine yerleştirdi bizi.
İktidarın krizi fırsata çevirmeye çalıştığı bu bağlam adeta bir kördüğüme dönüyor her gün.
Derinleşen bir rejim krizinin üstüne binen daha sarsıcı bir devlet krizi iktidarın bocalamasına, güçlüymüş gibi adımlar attığını gösterip aslında geride bir hayli boşluk bırakmasına sebep oluyor.
Ee, daha ne bekliyoruz diyoruz değil mi? Evet şimdi tam zamanı!

Demokrasi için Birlik Girişimi

Tarih halkçı-demokratik bir süreci pratiğe geçirecek öncüleri görev başına çağırırken, sol sosyalist güçlerdeki dağınıklık ve savrulmanın yaratmış olduğu boşluklardan demokrasi sesleri yankılanıyor şimdilerde.
Ama dağınık, ama sağlam bir zeminde olmayan,... Nitekim eski CHP vekilleri Rıza Türmen ve Binnaz Toprak'ın çağrısıyla toplanan Demokrasi için Birlik Girişimi de bu boşlukta yankılanan bir ses şu anda. Çağrının önemi ve gereği tartışmasızken, çağrının vücuda kavuşup somutlaşacağı noktalara odaklanalım biz. Çünkü oralar hayati, oralar belirleyici.

Çağrı önemsenmeli, ama..

AKP'ye itirazı olan herkesin katıldığı bir kurultayla yol haritasını belirleyecek olan birlik girişiminin demokrasi söylemi; barış, insanca yaşam ve eşit yurttaşlık hakları ihtiyacından dile gelmektedir.
Bu süreci ancak toplumsal muhalefetin tümüne saldıran iktidarın baskı politikaları karşısında sağlam durabilecek/dağılmayacak bir hareketi inşa etmek karşılayabilir.
Emek-sermaye uzlaşmazlığını görmeyen ve Kürt halkından uzak durmak için özel çaba sarf eden söylemlerin hayattaki karşılığı iktidarın belirlediği oyun alanında boşa top koşturmak olacaktır, şimdiden söyleyelim.
Salt bugünkü seyri beğenmeyen ve emekten yana taraf olmayan bir demokrasi hareketini başlatmak iktidarın kolayca etkisizleştirebileceği bir zemin olacaktır.

Kolları sıvayalım

Sol sosyalist güçler, otoriter gidişatı durdurmak için "demokratların" yaptığı bu çağrıyı önemsemeli, içinde yer almalı, fakat basılan zeminin sağlam olmadığını görmeli ve kolları sıvamalı.
Bundan mütevellit, ayakları halkçı-demokratik direniş zeminine basan, merkezinde kuru gürültü yapan ama içi boş liberal söylemlerin değil; emekçinin meşru taleplerinin olduğu bir demokrasi söylemini dillendirmek her zamankinden çok daha acil olarak önümüzde durmaktadır.

POLİTİKA

"Çözüm mözüm yok" söylemiyle uyarıldık.

Çökertmeden çıktık nereye gidiyoruz?

Başkomutan Erdoğan'ın Kürtlerle savaşında arzuladığı zafer, bir Neron zaferi, herşeyin yerle bir olduğu bir Pirus zaferi... Ortadoğu'da bataklığa doğru koşuluyor. Kürtlerle mutlak bir savaş noktasına doğru bir "amok koşusu"... Bunun da savaşın yürütücüsüne yıkımdan başka şey getirmeyeceği apaçıktır.

Erkan GÖKBER

Çökertme planlarıyla hazırlığı yapılan 2015'ten itibaren harekete geçen Kürtlerle Savaş giderek yayılıyor ve topyekün bir savaşa dönüşüyor.

2015 yazında başladı

7 Haziran "baharı", AkSarayca darbelenerek, IŞİDce bombalanarak "kışa çevrildikten" sonra, Kürt kentleri demokratik özerklik bayrağını yükseltince tankların ve JÖH/PÖH'lerin kuşatması yaşandı. İlkin, savaş isteksizce başladı... Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar görünürde askerin şehir savaşına girmesine karşı idi. Fakat AKP ile kurulan ve ordunun elini kuvvetlendirecek yeni ittifak ile Kürt şehirlerindeki saldırının ve yıkımın önü açılmış oldu.
Kürtlerse YPS/YPJ adlı milis birimleriyle, savunmadan karşı saldırıya kadar çeşitli biçimlerde direnişi örgütledi. Direnişin kırılamadığı kentler, tank, top ve uçak gibi yüksek düzeyde silahlarla bombalanarak yıkıldı. Cizre, Sur, Nusaybin gibi yerleşimlerin yıkımıysa hiç hicap duymadan bir zafer sayıldı. Şehirdeki bu mevzi savaşı, yaz-bahar aylarıyla Kürt coğrafyasının tümüne yayılan bir savaşa evrildi.

Gerillanın etkinliği

Yaz-bahar öncesi ekilen yıkım tohumları kanlı bir hasat gibi alınıyor, yüksek düzeyde savaş yaşanıyor. Ve Türkiye içinde süren Kürt savaşında gerillalar daha baskın durumda...
Yollar tuzaklı, karakollar, devlet binaları tekinsiz...Gün aşırı karakollar bombalanıyor, askeri konvoylar tuzaklanıyor, askeri birimler pusuya düşürülüyor ve TSK bölgede zafer kazanmanın çok uzağında görünüyor.
Ordunun hareket kabiliyeti azalırken, Hakkari-Van-Diyarbakır üçgeni içinde gerillaya yönelik operasyon haberleri çatışmaların bir mevzi savaşına dönüştüğünü gösteriyor... Coğrafyaya hakim, morali ve teknik düzeyi yüksek bir gerilla gücü karşısında ordu güç yitimi içinde girdabın içine doğru çekiliyor.

'Çözüm mözüm yok' derken?

Öte yandan, geçtiğimiz günlerde Binali Yıldırım'ın "Çözüm mözüm yok" söylemiyle uyarıldık. Ve en çok 15 Temmuz sonrası "Barış" için uzatmalı bir beklenti içinde olanlara yazık oldu, umutlar uzak bir bahara ertelendi. Yıldırım, savaşın derinleşeceğini ilan ederken, başka alanlarda da, kayyum atamaları, siyasi operasyonlar gibi hamlelerin yaşanacağına işaret ediyor.

Kürtlerle savaş Suriye'ye taşınıyor

Bir de Cerablus çıkarması var! Bu, Karadeniz'e kadar yayılmış olan Kürtlerle savaşın şimdi Suriyeye doğru genişletileceğini gösteriyor. Ve hedef, Rojava Devrimini darbelemek. Fakat Ortadoğu'ya atılan bu adımla birlikte Türkiye'yi kim bilir neler bekliyor...

Kürtler eskisinden güçlü

Bir de Kürt Özgürlük Hareketi, eskisinden çok daha güçlüdür. Rojava üzerinden dünya çapında bir güç olma noktasındadır ve Ortadoğu siyasi ve askeri dengeleri içinde Kürtler söz sahibidir. Ve Ortadoğu'daki savaş içinde Rojava Devrimi ile bölge halklarını ve inançları kapsayan bir model oluşturarak emperyalist projelere alternatif demokratik halkçı bir sistem geliştirmiştir.

"Amok koşucusu"

Hal böyleyken, başkomutan Erdoğan'ın Kürtlerle savaşında arzuladığı zafer, bir Neron zaferi, her şeyin yerle bir olduğu bir Pirus zaferi... Ortadoğu'da bataklığa doğru koşuluyor. Kürtlerle mutlak bir savaş noktasına doğru bir "amok koşusu"... Bunun da savaşın yürütücüsüne yıkımdan başka şey getirmeyeceği apaçıktır.
Fakat Erdoğan'ın fıtratı böyledir, sürekli bir ileri hamleye mecburdur ve sanki ne vakit durup dinlense kulağına ince bir şarkı çalınıverir: "Perde-i zulmet (karanlık perdesi) çekilmiş korkarım ikbalime
Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime..."

Suriye'ye giriş var peki ya çıkış?

Türkiye, Suriye'ye girişiyle kısa vadede kimi kazanımlar elde edilmiş gözükse de, orta vadede ciddi sorunlarla karşı karşıya olacağı gözüküyor.

Hasan FERAMUZ

24 Ağustos'ta Türk ordusunun, kendilerine Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) diyen gruplarla birlikte Cerablus'a girmesi, yaklaşık 5 yıldır süren Suriye'deki savaşın önemli dönüm noktalarından biri oldu. Böylece Türkiye senelerdir dillendirdiği tampon bölge için doğrudan bir adım atmakla birlikte, uzun bir süredir dışında kaldığı Suriye savaşına da tekrardan müdahil olmuş oldu.

Türkiye'ye tuzak mı?

Türkiye'nin Cerablus'a girmesinin, başta ABD ve Rusya ile olmak üzere bir anlaşmayla olduğu görülüyor. Fakat taraflardan yapılan açıklamalar bu anlaşmanın netliği konusunda bir belirsizlik de yaratmış durumda.
ABD ve Rusya operasyonun IŞİD'i hedef alması gerektiğini belirtirken, Türkiye hedeflerinin IŞİD ve YPG olduğunu açıkladı. Türkiye destekli çeteler ise sınır boyunca ilerlemek yerine, Suriye Demokratik Güçleri'nin (SDG) yakın zamanda ele geçirdiği Minbiç'e yönelmiş ve Sacur nehrine ulaşmış durumdalar. Dolayısıyla Türkiye, esas hedefinin YPG/SDG olduğunu ortaya koymuş durumda. Diğer yandan ABD'nin ve Rusya'nın açıklamalarına rağmen Türkiye destekli çetelerin ilerlemeye devam etmesi ve tankların Çobanbey'den de giriş yapmaları, Türkiye'nin operasyonda önemli bir inisiyatife sahip olduğunu gösteriyor.
Türkiye'nin desteği olmadan durmaları imkansız olan bu çetelerin, kendi başlarına ayakta kalabilmeleri için durmadan ilerleyerek önemli bir güç alanı kazanmaları gerekiyor. Fakat bu ilerlemenin Halep'e doğru derinleşmesi durumunda ise hem Türk ordusunun kapasitesinin yetersizliği hem de Rusya-İran-Suriye ittifakının bu duruma sessiz kalamayacak olması önemli bir sorun ve "tuzak ihtimali" teşkil ediyor.
Diğer yandan Türkiye, Suriye'ye girişiyle birlikte önemli inisiyatif ve güç kazanmış durumda. Ele geçirilen bölge ile çetelerin tahkim edileceği, eğitileceği bir alan kazanılmış oldu. Bu bölge ayrıca Türkiye'nin Suriye içlerine doğrudan müdahale edebileceği bir üs kazandırmış da oluyor.

SDG'nin tutumu belirleyici olacak

Minbiç'i IŞİD'ten temizleyen SDG, Cerablus Askeri Meclisi'ni kurmuş ve yönünü Cerablus'a çevirmişti. Fakat komutanları Abdüssettar Cedir, kuruluştan bir gün sonra, MİT ile irtibatlı olduğu iddia edilen kişiler tarafından öldürüldü. Ardından çetelerin saldırıya geçmesiyle Sacur nehri gerisine çekilen SDG, bu sınırın aşılması durumda müdahale edeceklerine dair bir açıklama yayınladı.
SDG'nin, ABD ve Rusya ile olan anlaşmalarından dolayı bu süreçte taktiksel olarak geri çekilse de, çetelerin Minbiç'i hedeflemesinden dolayı elleri tetikte beklediği görülüyor. Bu yüzden SDG'nin, ABD ve Rusya'nın koyduğu sınırlamaları kısmen kabul edebileceği ama bunun ötesinden kendisinin varlığının tehlikeyi düştüğünü görerek hareket geçebileceği öngörülebilir.
Sonuç olarak Türkiye, Suriye'ye girişiyle "çok kısa" vadede kimi kazanımlar elde edilmiş gözükse de, orta ve hatta "kısa" vadede ciddi sorunlarla karşı karşıya kalacağı gözüküyor. Her ne kadar ABD ve Rusya'nın kontrolü ve izninde gerçekleşen bir süreç yaşanıyor gibi gözükse de, sürecin gidişatını belirlemede SDG'nin ve halkların mücadelesi önemli bir etken olacaktır.

Özünü arayan HDP

Açık konuşmakgerekirse, parlamenter siyasetin hakim olduğu Ankara merkezli bakış, HDP'nin halklaşma pratiğinden uzaklaşmasına sebep oluyor.

Emrah ARIKUŞU

15 Temmuz darbesinde, sistem içi güçler hesaplaşırken, toplumsal güçler de sarsıldı.
HDP, bu tarz yüksek gerilimli durumlarda olduğu gibi gene zorlandı ve hata yapma riski ile karşı karşıya kaldı. Darbe karşıtı ortak bildirinin yayınlanması parlamenter siyaset yürüten bir parti için zorunluluk olarak görülebilse de, hemen ardından gelen darbe açıklamalarında "AKP'nin Cemaati beslemesi ve büyütmesinin darbeye yol açması sebebiyle AKP'den öz eleştiri beklenmesi" beyanı hatalı gidişata yön verdi. AKP'den kendisini inkar etmesi mi isteniyor?
Öte yandan, bu «beklenti siyaseti», HDP'nin Saray'a çağrılmaması ve ardından Yenikapı mitingi tartışmaları sonrasında, bu sefer de HDP'yi "dışlanan parti" olarak gösterme yönlü politikayı öne çıkardı.
HDP dışlanıyormuş? Hiç içerildi mi ki? HDP merkezi nereye içerilmek isteniyor ve zaten HDP "dışlananların" partisi değil miydi?

Yapıcı olmak

Burada niyetimiz, mücadele içinde olan, yüzlerce yöneticisi tutuklu ve bir o kadar da alnına dayanan silahla siyaset yapmaya çalışan insanların olduğu bir partiye vurmak değildir.
Dikkat çekmek istediğimiz konu ya da sorduğumuz soru şu, 7 Haziran'da başarıya ulaşmış bir parti, her şok darbesinde (7 Haziran sonrası, Suruç ve Ankara katliamları,1 Kasım seçim darbesi) ve son olarak 15 Temmuz darbesinde, neden kendi misyonunu oynayamıyor? CHP, bozuk saatin bir kez de olsa doğruyu göstermesi misali Taksim çağrısıyla yüz binleri beklentiye sokup beklentiyi karşıla(ya)mazken, 6 milyon oy almış ve nitelik olarak çok daha güçlü ve direngen bir parti tam da bu dönemde hamle yapabilirdi, yapamadı.
Şayet HDK örgütlülüğü yaratılmış olsaydı, bugünün vali ve kaymakamların bu kadar yetkili olduğu ve meclisin kuklaya döndüğü OHAL koşullarında, tam tersi bir zeminde kurulmuş olan halkın kendi meclisleri halkın nefes boruları ve hatta alternatif iktidar odağı olacaktı.
Mesela, kaçan bu «fırsat» görülüyor mu? Sanki, böyle bir gündem bile yokmuş gibi davranılıyor.
Burada HDP içindeki sosyalistlerin de takkeyi önüne koyarak düşünmeleri mücadelenin yararına olacaktır.
Açık konuşmak gerekirse, parlamenter siyasetin hakim olduğu Ankara merkezli bakış, HDP'nin halklaşma pratiğinden uzaklaşmasına sebep oluyor.
Kürt coğrafyasında özgürlük hareketinin yarattığı örgütlülükle halklaşma sağlanırken aynı durum "Batıda" denenmemiştir bile.
Bu örgütlenmenin açığa çıkacağı zemin olan HDK ise, uçurumun kenarında yazık ki belli olan kaderine terk edilmiştir.

Yol ayrımı

HDP bir liberal-demokrat burjuva partisi değildir. Kendini radikal demokrat olarak nitelemektedir. Halkın tüm kesimlerinin sözcülüğünde yolunu çizmeye çalıştığını iddia ediyor.
Ancak dışarıdan bakıldığında ise, sistem içi liberal burjuva bilincine eğilimli bir duruşun etkisi kendini göstermektedir. Darbe sonrasında yükselen savaş koşullarında patlayan bombaların ardından "koşulsuz" silah bırakma ve ateşkes çağrıları ile çıkış aranması, başka nasıl olabilir ki?
Diğer taraftan yoksul Kürt dinamiği ise, dilinde radikal demokrasi olsa da eyleminde halkı ve onun hareketini esas alan devrimci demokrat bir yöntemi ortaya koyuyor.
Ayrım tam da bu noktada açığa çıkıyor. HDP'ye düşen görev, şoklarla sarsılıp zorlandığında yolunu ararken özüne dönmesi ve kendi bağımsız hattından yürümesidir. Tüm toplumsal direniş odaklarını ortaklaştıran, Kürt halkının özgürlük arayışını Aleviler, kadınlar, LGBTİ hareketi, ekolojistler ve işçilerin meşru toplumsal talepleriyle ortaklaştıran bir alan inşa etmek gerekiyor.
Bu alan, ancak "beklenti" siyasetini tümüyle terk ederek ve tam tersi bir siyasal tutumu benimseyip, AKP'nin seçeneği olma bilinciyle inşa edilebilir.

15 Temmuz'un Alevilerin ruh haline etkisi...

Güvercin donunda şahin iradesi

Demokrasi zılgıtları ile iktidara gelen AKP, başlarda Alevilere "açılım" kavramı ile göz kırpsa da Emevi zihniyeti taşıyan ve "İmam Hüseyin karşısında Yezit'in yanındayız" diyen güruha karşı Alevi kitlesinin temkinli ve teyakkuzda olduğunu bilmeliyiz.

Rıza ÇELİK

"Güvercinler kentin ta içlerinde, insan kalabalıklarında dahi yaşamlarını sürdürürler. Evet biraz ürkekçe ama bir o kadar da özgürce."
Hrant Dink

Kültürel, inançsal, siyasal ve yaşamsal dinamikleri nedeniyle Aleviler, Anadolu ve çevresinde kurulmuş devletler için hep tehdit unsuru olmuş, mütemadiyen "öteki" olarak gösterilmiştir. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş sürecinde Osmanlıdan kurtulmuş olabilmenin sevinciyle nispeten rahat olacaklarını düşünen Aleviler, esasında gerçekte var olmayan "laiklik" söylemi ile mağdur edilmişlerdir. Cumhuriyetten sonra ritüelleri yasaklanan, laiklik kavramına rağmen filizlenen Sünni devletin tahakkümü altında kalan, yine Aleviler olmuştur. Cemleri engellenmiş, kimliklerine Hanefi-İslam yazılmış, dergâhları kapatılmıştır. Koçgiri, Dersim, Ortaca, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi ve Gezi'de toplu halde devletin gözü önünde, bizzat devletten güç alan yezitler tarafından katledilmişlerdir. Nefret söylemlerine maruz kalan Aleviler, hiçbir koruyucu yasa ile kendilerini güvence altında görememişlerdir.
Buraya kadar AKP öncesi Türkiye Cumhuriyeti Alevi tarihine kısaca değindik. Meramımız Alevilerin ve tüm devrimci, demokrat güçlerin bu konuya bugünkü iktidar üzerinden başlatarak değerlendirmelerinin noksan olacağını hissettirmekti. Keza üzerine kurulu temelleri faşizm olan tüm rejimlerde hükümetlerden evvel devleti ve kurulu düzeni sorgulamak esas olmalı.

Aleviler kritik bir dönemeçte...

AKP sonrası

Demokrasi zılgıtları ile iktidara gelen AKP, başlarda Alevilere "açılım" kavramı ile göz kırpsa da Emevi zihniyeti taşıyan ve "İmam Hüseyin karşısında Yezit'in yanındayız" diyen güruha karşı Alevi kitlesinin temkinli ve teyakkuzda olduğunu bilmeliyiz. Her ne kadar bazı yol düşkünleri Hızır Paşa sofralarına otursalar da onlar kararlı Alevi toplumunca karşılık bulamamış, temsiliyet hakkını kazanamamışlardır. 1994'te belediye başkanı iken Alevi dergahı Karacaahmet'i yıktırma girişiminde bulunan Tayyip Erdoğan başbakanlık sürecinde de "Beni Alevi savcılar yargıladı.", "Cemevleri cümbüş evidir." söylemleri ile Alevilere karşı kinini dile getirdiği gibi "Alevilik Ali'yi sevmekse en büyük Alevi benim." diyerek de hiçbir şekilde fikir sahibi olmadığı ulu bir felsefeyi, basite indirgeyecek bir dil kullanmıştır. AKP iktidarında uzmanlık, yöneticilik kadrolarından Alevi canların uzaklaştırılması da başka bir somut durumdur.

15 Temmuz'un Alevilerin ruh haline etkisi

AKP'nin Gülen cemaati ile gerilimleri 15 Temmuzda zirve yaptığında Aleviler için de büyük tehditler ve tehlikeler olduğu yeniden açığa çıktı. 15 Temmuz akşamı itibariyle Türkiye'de heyecanlı ve bir o kadar da ürkütücü bir atmosfer yaşandı. Bu atmosferde darbe karşıtlığı palavraları ile milliyetçi, mukadderatçı, gerici kesim hareketlendirildi. Tekbir ve mehteran sesleri ile ceberutluklarını hissettiren bu güruh Fethullah örgütlenmesine değil de Alevilere karşı hareketteymiş izlenimini görünür hale getirdi. Sık aralıklarla okunan ezanlar, fetih süreleri, camilerin AKP binası gibi çalıştırılması, çember sakallıların şeriat ve idam böğürtüleri önemli oranda Alevi kitlesinde "güvercin tedirginliği" oluşturdu bu süreçte. Gazi, Esenyalı, Bir Mayıs, Sarıgazi, Paşaköşkü gibi Alevi nüfusunun ağırlıkta olduğu mahallelerde taciz edici eylemler ve saldırılar "darbe" siyaseti ile, Alevi düşmanlığını yeniden yeniden alanlara taşıdı. Gazi, Sarıgazi, Okmeydanı, Gülsuyu, Gülensu, Ümraniye, Sultantepe, Sultanbeyli Cemevlerine yapılan saldırılar ile de Alevilere karşı tehdit sürecigiderek perçinlenmiştir.

Atmosfer bulanık

16. asrın ilk çeyreğinde Alevilerin maruz kaldığı büyük katliamın emrini veren Yavuz Selim'in isminin katliamın beşinci yüzyılında İstanbul boğazında kurulan üçüncü köprüye verilmesi Aleviler için son derece onur kırıcı ve kabul edilemez bir durumdur.
Geçmişinde ve günümüzde ilerici, demokrat, barışçıl, hümanist felsefeleri ile Aleviler güvercin olarak görünseler de hak yememeyi, yedirmemeyi, başkaldırmayı, katliamlara ve zulme karşı amansızca mücadele etmeyi de bilirler.
Bu sert atmosferde kendilerine yönelik gelen fırtınada savrulmamak için Alevi toplumu akılcı ve doğru hareket ederekkrizi atlatmayı becerecektir.
Aşk ile…
01/09/2016

Alamut'tan Anadolu'ya bir Batıni Dai'si

Hacı Bektaş Veli kimliği ve manası

Resmi tarih, Aleviliği İslam'ın bir mezhebi konumuna indirgeyip, ehlileştirmeye çabalamaktadır. Bu minvalde tarihi kişiliklerinde dönüştürülmesi gerekmektedir. Aleviliğin serçeşmesi olarak kabul gören Hacı Beştaş Veli'de bu anlamda belki de en fazla dönüştürülen, Türkleştirilmeye ve Sünnileştirilmeye çalışılan pirlerdendir.

Seyyid Şahin

Resmi tarih, Aleviliği İslam'ın bir mezhebi konumuna indirgeyip, ehlileştirmeye çabalamaktadır. Bu minvalde tarihi kişiliklerinde dönüştürülmesi gerekmektedir. Aleviliğin serçeşmesi olarak kabul gören Hacı Beştaş Veli'de bu anlamda belki de en fazla dönüştürülen, Türkleştirilmeye ve Sünnileştirilmeye çalışılan pirlerdendir.
Hacı Bektaş Veli(1209-1271) Ahmet Yesevi'nin(1093-1166) öğrencisi olarak gösterilmekte ya da Ahmet Yesevi'nin öğrencisi lokman parende (doğum ve ölüm tarihi kesin olarak bilinmiyor) tarafından yetiştirildiği söyleniyor. Hacı Bektaş Veli'nin, Yesevilik çevresinde yetiştiği doğru mudur? Velâyetname verilerini kabul edersek, bu soruya "evet" diyebiliriz. Zaten İttihat Terakki'ci araştırmacılardan bu yana milliyetçi ve resmi çevreler, Hacı Bektaş'ın Ahmet Yesevi'nin ölümünden yaklaşık kırk yıl sonra doğmasına rağmen, onun tarafından Anadolu'yu "Türkleştirmek" ve Türkçeyi yaymak için gönderildiğini ciddi ciddi(!) ileri sürdü, yazdı çizdi.
Bu konu hakkında Abdulbaki Gölpınarlı şunları söylüyor:
"Hacı Bektaş'ın, Mevlana'ya karşı Türk harsını koruduğu, hatta onun bir Türkçü olduğu ve başında Ahmet Yesevi'nin bulunduğu bir teşkilat tarafından bu maksatla Anadolu'ya gönderildiği gibi, kargaları bile güldürecek hükümler verenler çıktı..." (A.Gölpınarlı, Mevlana 4.Basım, İstanbul-1985, s.237)

Hacı Bektaş'ın etnik kimliği üzerine

Nakşibendî şeyhi Prof. Dr. Esat Coşan'ın, Makalat'ı Arapça yazmış olmasını kastederek Hacı Bektaş Veli için; "demek ki, Arap ırkından ki, Arapça yazmayı uygun görmüş" yargısını vermesi saçmalığın en büyüğüdür! Zaten Coşan, Ahmet Yesevi'nin Yusuf Hemedani ve El-Gucvani ile ilişkilerinden ötürü, Hacı Bektaş'ı Yesevi tarikatından kabul edip, "Nakşîlere amcazade" yapıyor, "akraba olarak" görüyor.
Hacı Bektaş Veli'ye - hatta ellerinde doğru şecereleri olan seyyidlere, dedelere - Ali soylu diye Arap gözüyle bakılırsa, tarih boyunca halkların ve kültürlerin kaynaşma sürecinde yaşamış olduğu gerçeğini yadsımış olursunuz.(İsmail Kaygusuz, http://www.hermetics.org/haci_bektas.html)
Gölpınarlı'nın asıl Mevlana Celaleddin (s.237) adlı yapıtında, Hacı Bektaş Veli hakkındaki aşağıdaki saptaması çok yerindedir:
"Hacı Bektaş, bütün manasıyla batını inanışların mürevvici (yürüten, propagandasını yapan) bir batını dai'siydi. Bunu 'Makalat' açıkça gösterdiği gibi en eski kaynakların Bektaşilik hakkında verdikleri malumat da teyid eder."

Son durak Anadolu

Otuz yaşlarındaki genç İsmaili dai'si olarak batını derviş Hacı Bektaş'ın son durağı Rum diyarı, yani Anadolu olmuştur. Ancak onu Anadolu'ya gönderen Ahmet Yesevi değil, Alamut İmamı Alaeddin Muhammed III (1221-1255) olmuştur. Alamut'tan Horasanlı Baba İlyas'a yeni bilgiler getirmiş ve onun hizmetine girmiştir. Aşık Paşaoğlu'nun söylemiyle "Bu Hacı Bektaş... kardeşiyle Anadolu'ya gelmeye heves ettiler... O zamanda Baba İlyas gelmiş, Anadolu'da oturur olmuştu. Meğer onu görmeğe gelmişler. Onun dahi hikâyesi çoktur..."
Aşık Paşa gibi saray uşağı tarih ve menakıp yazıcıları, "bu çok hikâyeleri" alabildiğine kısaltmış ve gerçeklikten uzaklaştırarak Baba İlyas'ın, Hacı Bektaş'ınkileri değil, kendi hikâyelerini aktarmışlar. Gerçeğe Hü erenler!

EKONOMİ

VOLKAN YARAŞIR

Kırılganlıktan yüksek krize doğru, ekonomi çalkalanıyor.

Türkiye ekonomisinde çoklu kırılganlık

Her kriz, büyük alt üst oluşlar yaratır. Eğer emekçi yığınlar örgütlüyse farklı imkanların önü açılabilir. Değilse kriz, finans kapital için muazzam olanaklar anlamına gelir.

Türkiye ekonomisi son derece kritik bir eşiğe girdi. Darbe girişimi bu eşiği belirleyen temel faktör olarak dikkat çekti. Her ne kadar devletin restorasyonu ve devlet içinde bir kliğin tasfiye süreci bütün ülke gündemini belirlese de bugün üzerinde çok durulmayan ekonomik gelişmeler hızla gündemin odağına yerleşebilir. İçine girilen yüksek konjonktür siyasi bağlamda yıkıcı sonuçlar doğurduğu oranda, ekonomik bir çöküşün önünü açabilir. Darbe girişiminin sarsıcı sonuçlar yaratmamasının temel nedeni uluslararası piyasaların stresle yüklü olmaması ve ABD Merkez Bankası FED'in faiz artırımını ertelemesiydi. Yoksa bu siyasi kaos ortamının, ekonomide alt üst edici sonuçlar yaratması kaçınılmazdı. Ne var ki, bu geçici durum iç ve dış dinamiklere bağlı olarak her an değişebilir.

Darbe ve ekonomide yüksek gerilim

Darbe girişimi çok vektörlü ve çok boyutlu, siyasal ve ekonomik sorunların önünü açtı. İç politik gerilim son haddine ulaştı. Siyasi istikrarsızlık derinleşti. Devlet krizi istikrarsızlığa yeni bir boyut kattı. 1 Kasım sonrası hayata geçirilen savaş konsepti, Suriye müdahalesiyle yeni bir aşamaya ulaştı.

Türkiye Ortadoğu denkleminin ve anaforunun tüm etkilerine açık bir hale geldi. Dış politikada çöküş ve iflasın bir yansıması olan bu gelişme pro-emperyalist bir politik yaklaşım olarak dikkat çekiyor. Bu süreç dış politikayla iç politikanın içiçe geçişinin yeni bir evresini simgeliyor. Ve olası gelişmelerin yaratacağı yıkıcılığı ortaya koyuyor. Artık Ortadoğu ve özellikle Suriye'deki her gelişmenin Ankara'da sarsıcı etkileri olacak. Yani jeopolitik risk veya faktör, ekonomiyi şiddetle sarsacak potansiyelleri bünyesinde taşımaya başladı.

Çok vektörlü kırılganlık

Dış borç, cari açık, döviz şoklarının kapıda olması, büyüme oranlarında yavaşlama ve büyümenin spekülatif karakteri, enflasyonun kronik özellikleri, işsizliğin gizli ve açık işsiz olarak 6,5 milyona ulaşması, siyasal istikrarsızlık,

Türkiye ekonomisi son derece kritik bir eşikte.

belirsizlik, devlet krizi ve bütün bu faktörlerin dış risklerle birleşmesi, yıkıcı etkileri beraberinde getirebilir.

Türkiye'de cari açık (petrol fiyatlarının son 3 yılda hızlı düşmesinin etkisiyle) 30 milyar dolar. Türkiye'nin dış borcu 500 milyar dolara yaklaştı. Özel sektörün borçları ekonominin en önemli problemi olarak dikkat çekiyor. GSMH ile dış borç oranı yüzde 55'e ulaştı. Böylece kritik eşik aşıldı. Yüzde 50'nin geçilmesi ekonomi açısından alarm kabul ediliyor. Dış borcun özel sektör ağırlıklı olması risk faktörünü artırıyor. Türkiye'de her 100 dolarlık borcun 72 doları özel sektöre ait.

Sermaye hareketlerinde yaşanacak hızlı dalgalanmalar, olası döviz şoklarının ya da krizinin yaratacağı tahribat, özel sektörde sarsıcı sonuçlar yaratabilir. Sektörde yaşanacak problemlerin hızla bankacılık sistemini etkilemesi kaçınılmazdır. Sorunlu ödenmeyen kredilerin hızla arttığı bir süreç yaşanıyor. Sermaye akışında görülen yavaşlama bankacılık sisteminde önemli problemleri beraberinde getirebilir. Önümüzdeki dönem bankacılık ve ülke kredi notunun düşürülmesi gibi sorunlar yaşanabilir. Bu durumun somut yansıması sermaye kaçışlarıdır. Darbe girişimi sonrası uluslararası kredi değerlendirme kuruluşlarının rijit tavrı bu tezimizi doğrulamaktadır.

Bütün bu faktörler döviz kurunun önemini artırıyor. Döviz şokları ve olası döviz krizi TL'nin değerini yitirmesi, senkron etkisi yaratacak içeriktedir. Böylesi durumda özel sektörde şiddetli çöküşler ve yıkımlar yaşanabilir.

Kırılganlıktan krize doğru

Çok vektörlü ve yüksek derecede kırılganlığın arttığı bir konjonktürdeyiz. Özellikle OHAL'in uzatılması ve Suriye savaşının derinleşmesi ve siyasal krizin yoğunlaşması yanında küresel finans hareketlerinde yaşanacak hızlı dalgalanmalar ekonomideki çoklu kırılganlığı, senkronize bir etki yaratarak şiddetli bir çöküşe dönüştürebilir.

Darbe girişimi sonrası kendini rejim, devlet, siyasi kriz gibi multi kriz şeklinde dışavuran süreç, büyük alt üst oluşların zeminini yarattı.

Artık yaşanan siyasal belirsizlik ve zeminsizlik her şeyi mümkün kılacak bir konjonktürün kapılarını aralıyor. Olası ekonomik krizi katastrofik dalgaların parçası olarak ele almak gerekiyor.

Kriz ve katastrof

Her kriz, büyük alt üst oluşlar yaratır. Eğer emekçi yığınlar örgütlüyse farklı imkanların önü açılabilir. Değilse kriz, finans kapital için muazzam olanaklar anlamına gelir.

Kriz, sermayenin yeniden yapılanması, sermayenin merkezileşmesi ve yoğunlaşması manası taşır. Kriz finans kapitalin manik karakterini besleyen temel "vakalardan" biridir.

Finans kapıitalin manik karakteri ve kar arzusu

Finans kapital için karın sürekliliği ve sermaye düzeninin riske girmemesi yaşamsal önem arz ediyor. Finans kapital, kendi tarihinin en çok kar elde ettiği dönemlerinden birini yaşıyor.

Darbe girişimi, devletin restorasyon süreci ve savaş konsepti, finans kapitalin manik karakterini bütün çıplaklığıyla ortaya koydu. Finans kapitalin kırbaçlanmış arzusu bütün sürecin karakterini belirliyor.

Darbe girişiminin çok boyutlu sonuçları ve devletin restorasyon süreci finans kapital için yeni ve maksimum kar zemini olarak değerlendirildi. Kapitalist devlet, ontolojisine uygun olarak sermayenin yeni ve acil ihtiyaçlarına uygun yeniden yapılanıyor ve sermaye birikiminin önündeki bütün sorunları ortadan kaldırmak yönünde hareket ediyor.

Finans kapitalin stratejik atakları

Çok boyutlu ve çok katmanlı bir içerik taşıyan finans kapitalin saldırılarını 4 ana başlıkta toplayabiliriz:

1. Sınıfı stratejik bir yenilgiye uğratarak onu enkazlaştırmak ve kronik örgütsüzlüğe sürüklemek. Bu yönde, sistematik olarak güvencesizleştirmek, kuralsızlaştırmak, taşeronlaştırmak, sendikasızlaştırmak, işsizleştirmek, mülksüzleştirmek, yoksullaştırmak taktiklerini gündemde tutuyor ve saldırılarını derinleştiriyor.

Bu sürecin bir parçası olarak özellikle Suriye kökenli göçmenleri (sayıları 3 milyona ulaştı) yeni ve ucuz işgücüne dönüştürüp, emek piyasalarını yeniden düzenlemeyi ve sınıfın kazanılmış temel haklarını gasp etmeyi ve işsizleştirme taktiklerine zemin yaratmayı amaçlıyor.

2. İkinci büyük hamle iki boyutta biçimleniyor. Yine sermayenin ruhu harekete geçiyor. Her kriz ve siyasal kaos "anı", sermayenin yoğunlaşma ve merkezileşme anıdır. Devlet içinde bir kliğin tasfiyesi sermaye için yeni bir atak işlevi gördü. Fethullah Gülen kliğinin ya da cemaatin 150 milyar dolarlık mal varlığı olduğu belirtiliyor.

İkinci büyük adım yeni özelleştirme olarak dikkat çekiyor. Kanun hükmünde kararnamelerle 100'e yakın kamu şirketi özelleştiriliyor. Finans kapital, parlamenter demokrasinin en temel yönü olarak değerlendirilen yasamanın devre dışı bırakılmasını, otoriter düzenlemeleri, kendi rasyonu ve manik karakteriyle uyumlu görüyor ve karların özelleştirilmesi yönünde agresif bir biçimde hareket ediyor. Atatürk Orman Çiftliği, ÇAYKUR, Eti Maden İşletmeleri, Borsa İstanbul, Ziraat Bankası, Halkbank, Milli Piyango, Türkiye Şeker Fabrikaları, TRT, hızla özelleştirilecek kurumların başında geliyor.

3. Bunun yanında savaş, finans kapitalin arzusunu tetikleyen en önemli olgulardan biridir. Savaş konseptinin Suriye müdahalesiyle daha da derinleşmesi, finans kapitalin silah ve askeri sanayiye yaptığı yatırımları besleyecek niteliktedir. Bütçenin önemli bir kalemini oluşturan askeri yatırımlar, finans kapitale inanılmaz olanaklar sunmaktadır.

Bu noktada özellikle Koç Grubu öne çıkıyor. Koç Grubu'nun, neo-liberal devletin restorasyon sürecinden en karlı çıkan yapılardan biri olduğu, kendi yöneticilerinin açıklamalarına göre son 5 yıllık karlarının maksimum noktalara ulaşmasından görülebilir. Askeri ve silah sanayide hızla gelişen gruplardan biri de Sancak Grubu'dur.

4. Öte yandan, neo-liberal devlet, Ulusal Varlık Fonu adı altında yaptığı organizasyonla son derece önemli bir kaynak oluşturuyor. Emekçi yığınların üzerinden şekillenen bu fon, finans kapitalin hizmetine sunuluyor. Krizin yaratacağı her türlü riske karşı finans kapitalin bu fonla korunması amaçlanıyor. Ulusal Varlık Fonu, kamu kuruluşlarının menkul hale getirilmesi yanında DASK, Vakıf gelirleri, TMSF, emeklilik ve işsizlik fonundan oluşturulacak muazzam kaynak olarak önem taşıyor.

Yeni yağma

Finans kapital için karın sürekliliği ve sermaye düzeninin riske girmemesi yaşamsal önem arz ediyor.

Ulusal Varlık Fonu, şantiyeleşen kentlerin, yükselen inşaat ve finans sektörünün somut yansımalarından biri. Fon, sermayenin bu alanlarda yaptığı yatırımların garantörü işlevi görecek. "İnşaat kapitalizmi"nin sürekliliğini sağlamaya yarayacak bu fon, şirketlerin gireceği riskleri engellemeyi amaçlıyor. Bir anlamda rantın güvence altına alınması amaçlanıyor.

Fon, bir boyutuyla hızlı bir finanslaşma anlamına geliyor. Finans kapital, yaşanan politik kaos, çoklu kriz, katastrof ortamında azami kar güdüsüyle hareket ederek doğasına uygun davranış gösteriyor. "Demokrasi" vurguları, retorikten öte anlam taşımıyor. Finans kapital için karın sürekliliği ve sermaye düzeninin riske girmemesi yaşamsal önem arz ediyor.

Finans kapital, kendi tarihinin en çok kar elde ettiği dönemlerinden birini yaşıyor.

Bu durumun işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için anlamı, sistematik sömürü ve kadavralaşma halidir. Kronik örgütsüzlük ve yoksullaşmadır.

Akıntıya karşı olmak artık varolmak anlamına geliyor. Ya da tek varoluş biçimi...

İran, bölgede güç olma yolunda istikrarlı bir şekilde devam ediyor.

İran, arkadan yürümeye devam ediyor

İran bir yandan "Direniş" adını verdiği hattı ayakta tutmak, diğer yandan Ortadoğu'da hegemon güç olma arzusunu gerçekleştirmek için gerektiğinde pragmatik, gerektiğinde ise geri adımlar atarak Fars diplomasinin engin deneyiminden yararlanıyor.

C. MALATYA

Temmuz 2015'te BM'nin 5 daimi üyesi (ABD, Rusya, Çin, Fransa, İngiltere) ile Almanya'nın oluşturduğu 5+1 ülkeleriyle imzaladığı nükleer anlaşma ile uluslararası sisteme dahil olma yönünde adım atan İran, anlaşmanın meyvelerini toplamaya başladı. Anlaşmadan sonra Ortadoğu'daki etkisini arttıran İran, ekonomik ablukayı kırarak Avrupa ile olan ekonomik ilişkilerinde atılım sağladı.

Yeni bir nükleer anlaşma kapıda mı?

Temmuz 2015'teki anlaşmanın ardından Reuters'in verdiği habere göre, geçtiğimiz ay İran ile 5+1 ülkeleri arasında gizli bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşmaya göre İran yüzde 20 oranında zenginleştirilmiş uranyuma sahip olacak. Önceki anlaşmada ise İran, önümüzdeki 10 yıl süresince nükleer AR-GE çalışmalarına devam edebilecek ancak 15 yıl boyunca elindeki zenginleştirilmiş uranyumun oranı yüzde 3,67'yi geçmeyecekti. Bu kazanım nükleer silah elde etme yönünde İran'a oldukça büyük bir avantaj sağlıyor. Bununla birlikte İran, Buşehr kentindeki nükleer santralinin ikinci ünitesinin temelini 10 Eylül'de atacağını belirtti. Bu ünitenin yapımında Rusya ile birlikte çalışılacağını belirten İran, nükleer güç olma yolunda istikrarlı bir şekilde devam ediyor.

Öte yandan petrol ihracatını 300 bin varil artıracağını açıklayan İran, 47 dolar civarında seyreden petrol varil fiyatının 55 ila 60 dolar olması için de OPEC (Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü) çapından temaslarına devam ediyor. En önemli ihraç kalemleri petrol ve doğalgaz olan İran için fiyatların artması hem ekonomik gücünün hem de bölgedeki politik egemenliğinin artması için oldukça büyük önem taşıyor.

Almanya ile ilişkiler ilerliyor

Anlaşma ile birlikte üzerindeki ekonomik abluka hafifleyen İran, özellikle AB ülkeleriyle olan ilişkilerini geliştirmeye yönelmişti. Fransa ve İngiltere'nin, ABD'den kaynaklı, çekingen durmalarını fırsat bilen Almanya bütün gücüyle İran'a yönelmiş durumda. Bu doğrultuda Almanya ile İran arasındaki ekonomik ilişkilerde oldukça büyük bir ilerleme olduğu gözüküyor. Son 10 ayda Almanya ile İran arasındaki ticaret yüzde 25 artış gösterdi ve yaptırımlar öncesi 4 milyar dolar olan ticaret hacminin 10 milyar dolara yükseltilmesi öngörülüyor. Bu doğrultuda ticaretin önündeki en büyük sorun olan bankalar arasındaki ilişkileri geliştirmek için İran'ın iki özel bankası olan Middle East ve Sina bankaları, Almanya'nın Bavyera eyaletinde şube açacaklarını duyurdu. Öte yandan Alman şirketi Siemens'in İran'da petrol ve doğalgaz çalışmaları artarak devam ediyor.

İran bir yandan "Direniş" adını verdiği hattı ayakta tutmak, diğer yandan Ortadoğu'da hegemon güç olma arzusunu gerçekleştirmek için gerektiğinde pragmatik, gerektiğinde ise geri adımlar atarak Fars diplomasinin engin deneyiminden yararlanıyor. Fakat İran'ın perde arkasından yürümesinin devamı, başta Rusya ve Çin olmak üzere küresel güç ortaklarının tutumuyla Ortadoğu halklarının göstereceği tutuma bağlı olacaktır.

Yemen'de savaş büyüyor

Her ne kadar Suriye ön planda olsa da, Yemen giderek bölgesel çatışmaların yaşandığı önemli bir merkez alan olarak öne çıkıyor.

Doğuş GENÇ

Yemen Savaşı giderek "iç savaş" durumundan çıkıp, Ortadoğu'da bulunan bütün güçleri daha da çok etkileyen bir sürece evriliyor. İran'ın artan etkinliğine karşı, arka bahçesi olarak gördüğü Yemen'i kaybetmemek isteyen Suudiler içinden çıkamadıkları Yemen savaşını giderek daha derinleştiriyor.

Barış görüşmeleri

Husilerin öncülüğündeki güçleri kolay lokma görerek yoğun hava saldırılarıyla harekete geçen Suudiler, sivilleri de hedef alarak sonuç almaya çalışmıştı. Fakat hem Ensarullah'ın hem de Halk Komitelerinin direnişi nedeniyle, sonuç alamayarak siyasi çözüme zorlanmıştı. Bu görüşmelere Suudiler, Ensarullah'ın kontrolünde olan başkent Sana'dan çekilerek silah bırakması gibi ütopik isteklerle oturarak aslında çözümsüzlüğü hedeflediğini göstermişti. Nitekim Yemen'deki krizin çözümü için bir çok kez masaya oturulmasına rağmen Suudiler masadan kalkarken tekrardan sıfır noktasına dönerek savaş tercihine dönüyor. Nitekim son olarak 12 Temmuz'da Kuveyt'te devam eden görüşmeler sona erdirilerek tekrardan savaşa başlanmıştı. Ensarullah'ın Suudi Arabistan'ın Necran kentinin bazı bölgelerini ele geçirmesi ve Suudilerin öncülüğünü yaptığı "Yarımada Kalkanı" isimli koalisyonun saldırılarının yine başarısız olması nedeniyle eski devlet başkanı Mansur Hadi tekrardan "görüşme" çağrısı yaptı.

Yemen'den Suudilere ateş topu

Barış görüşmelerinin tekrardan savaş süreçlerine dönmesi tarafların sadece ellerini sürekli tetikte kalmasını sağlamıyor, aynı zamanda savaşı her seferinde giderek şiddetlendirmelerine yol açıyor. Ensarullah-Halk Komiteleri ilk kez Suudilere füze saldırısından bulunarak ''800 kilometre menzilli Burkan-1 füzesinin Suudilere bir uyarı olduğunu ve saldırıların devam etmesi halinde Yemen'in yeni nesil füzelerini kullanacaklarını" açıkladılar.

Daha öncesinde Yemen sınırındaki Suudi askeri üslerine ve Suudi kentlerine operasyonlar düzenleyen Ensarullah ve Halk Komiteleri, ilk kez Suudi Arabistan'ın iç kısımlarını hedef alan bir füze saldırısı düzenliyor. Böylece Ensarullah-Halk Komiteleri güçlerinin artık sadece savunmada kalmayacaklarını, bununla birlikte kendilerine yönelen güce karşı bir darbe vurmaya hazır olduklarını açık bir şekilde göstermiş oldular. Burkan-1 (Burkan Arapça ateş topu anlamına geliyor) füzelerinin Sovyet yapımı Scud füzelerinin Yemenli mühendisler tarafından geliştirilmiş «yerli» füze oldukları açıklaması ise, gizlenmeye çalışılsa da, tıpkı Hizbullah ve Hamas'a olduğu gibi Ensarullah'a da İran'ın füze desteğinde bulunmaya başlandığını göstermekte.

Son süreçte barış görüşmeleri artsa da, devam eden savaş süreci önü alınamaz bir noktaya ilerliyor. Bununla birlikte sınır ötesinde yaşanan son çarpışmalar Ensarullah ve Halk Komitesi'nin (İran›ın desteğini arttırarak), Suudilerin saldırılarına karşı savunma durumundan çıktığını ve fiili olarak hareket geçip saldırı pozisyonunda konumlandıklarını gösteriyor. Her ne kadar Suriye ön planda olsa da, Yemen giderek bölgesel çatışmaların yaşandığı önemli bir alan olarak öne çıkıyor.

*Ortadoğu*da Yemen giderek öne çıkıyor.*

Halep, belirleyici bir noktada.

Halep düğümü çözülebilecek mi?

Rejim Halep'in alınmasını Suriye'nin bütünlüğünü sağlamaya eş tutarak bütün gücüyle saldırıya yönelmiş durumda.

C. MALATYA

Yaklaşık 5 yıldır devam eden Suriye'deki savaşın en önemli noktalarından birini Halep'in hakimiyeti oluşturuyor. Özellikle son bir ayda yaşananlar savaşın Halep'te düğümlendiğini gösteriyor. Düğümü çözen, savaşı kazanma yolunda büyük bir zafer elde etmiş olacak.

Halep kuşatması

Savaşın ilk yılında "sakin" olan Halep kenti, 2012 yılıyla birlikte silahlı militanların kırsalda alan kazanmalarıyla birlikte savaş hattına girdi ve Temmuz 2012'de şehir ikiye ayrıldı. Şehrin batı kısmına rejim güçleri hakim olurken, doğu kısmına Özgür Suriye Ordusu'ndan (ÖSO) El Nusra çetelerine kadar geniş bir ittifakın oluşturduğu güçler hakim oldu.

2013 yılı tarafların karşılıklı taarruzlarıyla geçmiş ve bir değişiklik yaratmamıştı. 2014 yılında ise Hizbullah'ın devreye girmesiyle saldırıya geçen rejim güçleri Halep›teki üstünlüğü ele geçirmişti. 2015 yılında İdlib›i alan Fetih Ordusu, Halep'e yönelik saldırılarını arttırmış, fakat rejim, saldırıları boşa çıkarmıştı. 2016 yılının ilk yarısı da karşılıklı taarruzlarla geçerken, YPG'nin savunduğu Şeyh Maksud mahallesine yönelik cihatçı çetelerin saldırıları yoğunlaşmış fakat çeteler mahalleye ele geçirememişlerdi.

Temmuz ayı ile birlikte rejim güçleri yapılan hazırlıklar sonucu Halep'i kuşatma operasyonunu başlattı. Halep'in kuzey kırsalında başlayan saldırılar sonucunda rejim karşıtı güçler gerileyerek Halep'in içerisine doğru çekildi.

28 Temmuz'da ise rejim karşıtı güçlerin Halep'in dışarısıyla bağlantı kurmalarını sağlayan Kastello yolunun son kısmı da rejimin eline geçti ve Halep kuşatması fiilen tamamlanmış oldu.

Kuşatmanın gerçekleşmesinin ardından Şam Taburu, Ahrar'ur Şam ve Şam'ın Fethi Cephesi'nin ("eski" adıyla El Nusra Cephesi) başını çektiği Fetih Ordusu, ÖSO bileşenlerinden oluşan 22 grubun kurduğu koalisyon Halep'in güneyinden saldırıya geçtiler. Bu saldırılar sonucunda 6 Ağustos'ta kuşatma kırıldı. Fakat rejim güçlerinin tekrar saldırılmasıyla 4 Eylül'de Halep tekrar kuşatılmış oldu.

Düğüm ve kılıç

Halep Suriye'nin ticari merkezi olmasıyla birlikte, kalbi olma özelliğini de taşıyor. Dolayısıyla Halep'in ele geçiren taraf, savaşın yönünü değiştirecek bir kozu, Suriye'nin kalbini kazanmış olacak.

Şu an sadece İdlib il merkezini elinde tutan rejim karşıtı güçler, eğer Halep'i kaybederlerse hem moral hem de güç üstünlüğünü kaybederek İdlib›e sıkışmış olacaklar.

Öte yandan rejim Halep›i ele geçirirse yıkılmazlığını ve tek meşru güç olduğunu göstermiş olacak. Nitekim rejim Halep'in alınmasını Suriye'nin bütünlüğünü sağlamaya eş tutarak bütün gücüyle saldırıya yönelmiş durumda. Özellikle İranlı askeri uzmanlar ve Hizbullah'ın üst düzeyde katılımı bunun göstergesi. Halep'in hakimiyeti savaşan taraflar için giderek "olmak veya olmamak" meselesine dönüşürken, görüşmelerden çok savaş gücünün sonucu belirleyeceği bir süreç ilerliyor. Yani Gordion düğümünü kesen İskender'in kılıcının, Halep düğümünü çözmede de belirleyici olacağı görülüyor.

DÜNYA

JAN RONAHİ

Kolombiya'daki barış süreci onlarca sene süren silahlı mücadeleyi bitirmeyi amaçlıyor

Kolombiya'daki barış süreci üzerine

Kolombiya solunun silahlı mücadeleyi merkeze almasının özünde Latin Amerika'ya özgü bir siyasi denklem yatıyor: Büyük toprak ağalardan oluşan, normalde beyaz, İspanyol kökenli ve Batı'da eğitilmiş oligarşik sülalelerin varlığı ve hükümdarlığı.

1. sayfadan devam

Gerilla üyeleri dışında sosyal hareketlerden gelen aktivistlerden de oluşan "barış delegasyonu", köylü isyanlarından oluşan gerillanın en önemli noktalarını 100 maddelik bir program halinde ortaya koydu.
Her şeyin özü: toprak sorunu.

Silahlı mücadelenin tarihi

Kolombiya'daki silahlı mücadele 1960'lara dayanıyor.
Küba devriminden etkilenerek Kolombiya'da bir dizi gerilla grubu oluştu: mesela Guevaraist-özgürlükçü teolojik ELN, Maoist EPL, Fokist şehir gerillası M-19 ve zamanında Frente Nacional (iç savaştan sonra muhafazakarların ve liberallerin kurduğu tarihsel birleşik hükümet)'in özerk köylüler hareketine karşı yürüttüğü vahşi savaş yüzünden silahlı öz savunma milisleri olarak 1964'de kurulan FARC-EP.
Kolombiya solunun silahlı mücadeleyi merkeze almasının özünde Latin Amerika'ya özgü bir siyasi denklem yatıyor: Büyük toprak ağalardan oluşan, normalde beyaz, İspanyol kökenli ve Batı'da eğitilmiş oligarşik sülalelerin varlığı ve hükümdarlığı.
Oligarşi ve halkın büyük çoğunluğu (özellikle köylüler ve kırsal emekçiler) arasında oluşan maddi uçurum, piyasaları ABD'de üretilen metalarla dolduran ve bağımsız bir iktisadi gelişimin önüne geçen neoliberal politikalarının uygulanması ve bir dizi serbest ticaret anlaşmalarıyla daha da derinleşti.

Kirli savaş ve ABD emperyalizmi

Senelerce uygulanan suikast ve baskı politikalarla engellenen sendikal örgütlenme sonucunda Kolombiya'daki toplumsal eşitsizlik dünya'daki en yüksek oranlarından birisi oldu. Kolombiya'lı oligarşinin 1980'lerden beri paramiliter güçlerle gerilla ve her tarz sol örgütlenmeye karşı yürüttüğü kirli savaşın mağdurları çoğunlukla paramiliter birlikler tarafından vahşetle ve katliamlarla sürgün edilen yoksul kırsal emekçilerdi.
Bu sürgün elbette yine toprak elitlerine yaradı. Onlar, zamanında çoğunlukla köylülerin elinde bulunan topraklarının çoğuna el koyup çokuluslu tekellerle işbirliği içinde kullandılar. Yani, tarımda bağımsız gelişim politika uygulamak yerine Batı'ya ihracat odaklı bir şekilde yapılandırdılar.
Kolombiya oligarşisinin bıraktığı en ağır miraslardan birisi, ABD ile girilen işbirliği ve ülkeyi ABD'nin bir uydu ülkesine dönüştürmek oldu.

2012'den beri silahlı mücadelenin siyasi çözümü için müzakere ediyorlardı

Tarihsel antikomünizmin bakış açısından bakarsak, Kolombiya, her türlü sol harekete karşı geliştirilen kontra programlarının uygulanmasında veya bugün olduğu gibi Venezüela, Ekvador ve Bolivya'nın solcu hükümetlerine karşı askeri ve siyasi komploların köprübaşı olmakta hep önde gelmiştir.

Müdahalecilik ve paramilitarizm

Bu müdahaleci politikaların ismi zamanında Plan Colombia (2000)'ydı ve Kolombiya ordusunun güçlü mali desteklerle kapsamlı donatılması ve ABD ordusunun Kolombiya içinde güçlü biçimde konuşlanmasını içeriyordu. Nitekim, 2009'dan beri ABD'nin Kolombiya içinde 7 askeri üssü var.
Yeni ulaşılan bilgilere göre, bu paralarla özellikle eski Cumhurbaşkanı Alvaro Uribe ve onun hükümeti dönemlerinde büyük toprak sahibi Carlos Castano'nun AUC adındaki paramiliter birlikleri desteklendi ve örgütlendi. Gerici-burjuva politikaların mihenk taşlarından birisi, hep bu tarz faşist ölüm birliklerini kendi işine göre kurup gerekmediğinde de feshetmek olmuştur. Böylesine canavarı besleyen burjuvazi onu gerektiğinde yine feshettiğinde kendisini toplum karşısında temiz ve masum yüzlü gösterebiliyor.
Mesela Uribe, Castano'nun esrarengiz ölümü ve AUC'un 2006'daki resmi "terhisiyle" beraber paramilitarizme karşı etkili bir şekilde mücadele ettiğini ve problemi çözdüğünü iddia etmişti.
Bunun gerçeklikle bir alakası olmadığını sol güçler sert bir şekilde anlamıştı. Hükümet yandaşlarının laflarına karşın tarihsel olarak uyuşturucu ticaretiyle iç içe girmiş paramiliter gruplar, AUC'un feshedilmesinden sonra da bin bir farklı biçimde ve grup halinde siyasi suikast birimleri olarak aktifler ve kişisel ve siyasi olarak da Kolombiya'daki aşırı sağ ile iç içe girmiş durumdalar.

Katliamlar durmaksızın devam ediyor!

Bu durumu en yeni gelişmelerde de görebiliriz: Mayıs 2016'da Santos hükümeti ve FARC-EP Havana'da barış süreci konusunda mutabakata vardıktan sonra eski Cumhurbaşkanı Alvaro Uribe etrafında kenetlenen aşırı sağcılar gelecek referandum için yoğun bir "Hayır" kampanyası için seferber oldular. Bu seferberliğe yine sosyal hareketlere ve sol gruplara karşı paramiliterler tarafından suikast girişimlerinin yoğunlaşması eşlik etti.

Tarihsellik

Muhalif aktivistler son senelerden 2016'nın Nisan'ına kadar yine siyasi nedenlerden katledilen 115 örgütlü aktivist olduğunu açıkladı. Bu pratiğin altında yatan strateji tarihsel varlığıyla devamlılık içinde; amaç, gerillanın veya başka solcu ve halkçı öznelerin toplumu şekillendirecek müdahalelerde bulunmalarını engellemek, özellikle de iktisadi ve askeri alanlarda siyasal değişimlerin önüne geçmek.
Barışa karşı olanlar, Kolombiya'daki egemen oligarşinin tarihsel ayrıcalıklarını kaybetmek istemiyorlar. Paramiliter grupları finanse edip silahlandıran ve onlarla ittifak içinde bulunup katliamcı pratiklerine siyasal alanda meşruiyet yaratmaya çalışanlar da aynı kişiler.

Burjuvazinin bazı fraksiyonları da barış sürecini destekliyor

Barış görüşmelerin arkasındaki çıkarlar

Barışa karşı olanlar, Kolombiya'daki egemen oligarşinin tarihsel ayrıcalıklarını kaybetmek istemiyorlar. Paramiliter grupları finanse edip silahlandıran ve onlarla ittifak yaparak katliamcı pratiklerine siyasal alanda meşruiyet yaratmaya çalışanlar da aynı kişiler.

Oligarşinin liberaller ve muhafazakar Cumhurbaşkanı Santos etrafında kenetlenen kanadının barış görüşmelerine açık olması ise, ABD ve çokuluslu tekellerin silahlı mücadeleye karşı değişen konumundan kaynaklanıyor. Hükümetin, ABD'nin ve tekellerin çıkarları, şimdi isyancıların kontrolünde olan bölgelere girip oraları iktisadi olarak kullanabilmek konusunda örtüşüyor. Bugün gerillanın Kolombiya'da tuttuğu bölgeler FARC-EP ve özellikle daha küçük olan gerilla örgütü ELN'nin petrol hatlarına yaptığı sabotaj eylemleri, fabrikalara saldırıları ve çokuluslu tekellerin yöneticilerini kaçırma eylemleri, "riskli sermaye" olarak görülüyor.
Bu sermaye fraksiyonlarının bakış açısından, isyankar grupların silahsızlandırılması bir "kazan-kazan" durumu olur: bir yanda silahlı mücadele bitmiş olur, öbür taraftan ise bazı sanayi sektörlerinin pompalanmasıyla beraber iktisadi kalkınma gelişir. Elbette oligarşinin bu bölüğü de egemen toplumsal ilişkilerin değişmesini istemiyor. Bunu bir kaç ay önce köylülerin ulusal grevinde yine gördük: köylülerin örgütleri hükümetle mutabakata varılan reformların uygulanmaması üzerine isyana geçince, Santos hükümeti polisin silahlı birlikleri ESMAD'ı gönderip isyanı kana boğmuştu.

Sí a la Paz mı yoksa silahlı mücadeleye devam mı?

Havana'daki barış müzakereleri, özellikle kadın ve LGBT konularındaki başarılarına rağmen dilin üstünde garip bir tat bırakıyor. Ülkedeki bir çok solcu, geçmişteki barış süreçlerinde olan şeylerin benzerinin olacağından korkuyor: gerillanın silahsızlandırılması üzerine paramiliterlerin mücadelenin legal yapılarına uygulayacağı katliamlar ve bununla beraber hareketin etkisizleştirilmesi veya siyasi ana akımın neo-liberal konsensüsüne eklemlenmesi.

Görüşmeler ardına

Birincisini, 1980'lerde FARC-EP ve Betancur hükümeti arasındaki gelişen barış anlaşması sonrası görmüştük: barış anlaşmanın sonucunda oluşan legal siyasi parti Union Patriotica (UP)'nın üyeleri suikast birlikleri tarafından katliama uğradılar. EPL ve M-19'un dağıtılması ve terhisi ise bu grupların düzene ve farklı devlet aygıtlara eklemlenmesiyle sonuçlanmıştı. Onun için, daha küçük bir gerilla örgütü olan ELN'nin barış müzakerelerine katılmaması ve Kolombiya devletine karşı çok daha mesafeli durması kimseyi şaşırtmıyor.

ELN barış sürecine katılmıyor

ELN, Youtube üzerinden yeni yayınladığı bir bildiri ile olası bir barış sürecine olumlu baktığını söylüyor, ancak şunları vurgulayarak: "Kolombiya'da savaşın sonu, ancak Santos hükümetinin ülkede yapısal bir değişim iradesi gösterdiğinde olabilir." ELN'nin bakış açısına göre, siyasi bir çözümün hiç bir temeli olmadığı için henüz ufukta gözükmüyor.
ELN Komutanı Nicolas Rodriguez Bautista şunları ekliyor: "Birincisi, Kolombiya hükümeti halkçı mücadelelere daha hala şiddetle yaklaşıyor. (…) İkincisi, Kolombiya hükümeti bu mücadelelerin taleplerini kabul etmiyor. (…) Üçüncüsü, paramilitarizm ortadan kalkmadı, tersine aynı yoğunlukla devamlılığını koruyor. (…) Dördüncüsü, Kolombiya'nın seçim sistemi (…) yolsuzluklar ve yandaşlıkla dolup taşıyor (…). Bugünün toplumsal koşulları, silahlı mücadeleyi başlatan koşullarla özdeş."

Olabilecek en kötü şey...

Buna karşın FARC-EP, Polo Democratico Alternative, Marcha Patriotica ve Kolombiya'daki sosyal hareketler, sendikalar ve insan hakları örgütlerinin çoğu, barış sürecini toplumsal ilişkilerin muhtemel değişimi için bir ilk adım veya en azından bugüne kadar silahlı mücadelenin imkansız kıldığı siyasal mücadelenin önünü açan bir hamle olarak görüyorlar.

Çözüm masası

Ek bir neden, Uribe'nin yönettiği paramiliter kontrgerilla faaliyetleri gerillaya çok büyük hasar verdiği için, bugün masaya hiç bir tarafın askeri olarak savaşı kazanamamasından kaynaklanan bir denge halinde oturulmasıdır. Barış sürecinin çökme ihtimali ise, önemli FARC gerilla lideri Carlos Antonio Sozada tarafından şöyle değerlendiriliyor: "Bu olabilecek en kötü şey olur. Kolombiya'da başka hiç bir neslin böyle bir savaşı yaşamaması lazım."

DÜNYA

Merkel Avrupa'yı turluyor, Doğu Avrupa homurdanıyor.

Yeni bir Avrupa'nın başlangıcı mı?

Merkezi düzen partilerinin çaresizliği ile birlikte halkın öfkesinin "mülteci krizi"ne yönelmesiyle birçok ülkede aşırı sağ ve faşist partiler yükselişte.

Max ZİRNGAST

Avrupa Birliği (AB) projesi sürekli kriz halinde. 2007/8 itibariyle patlayan küresel ekonomik krizden bir türlü çıkamama halkın öfkesini büyütüyor. Merkezi düzen partilerinin çaresizliği ile birlikte halkın öfkesinin "mülteci krizi"ne yönelmesiyle birçok ülkede aşırı sağ ve faşist partiler yükselişte.
AB'nin fiili lideri Alman şansölyesi Merkel, Alman finans kapital ve tekelci sermaye adına bir çıkış yolu bulma çabasında. Ağustos sonunda, kendisine karşı hem içten hem dıştan sert esen rüzgârlar nedeniyle, diplomatik bir Avrupa turnesi gerçekleştirdi. Bu kampanyanın hedefi AB'yi, değişen güç dengelerine ve toplumsal dinamiklere uygun bir şekilde değiştirmektir.
Fakat AB derin problemlerle karşı karşıyadır.

İtalya sıkıntısı

Brexit referandumunun ardından gündeme İtalya'nın sorunları geldi. Avro bölgesinin en büyük üçüncü ekonomisi olan İtalya'nın iktisadi büyüme rakamları şişirilmiş rakamlardır. Üstelik İtalya finans sektöründe ciddi sorunlar yaşanmaktadır. Merkezci Başbakan Renzi kıskaca alındı. AB karşıtı söylemleriyle popüler olan 5-Yıldız hareketi gittikçe güç kazanıyor.
2013'te iktidara gelen Renzi, o tarihten beri bir anayasa değişikliği öneriyor. Renzi'ye göre İtalya'nın geleneksel siyasi istikrarsızlığı, önerdiği birtakım reformlarla birlikte ortadan kaldırılabilir. Fakat yapmak istediği ilk icraat seçilmiş hükümeti güçlendirmek ve bu yüzden muhalefet tarafından sert bir şekilde eleştiriliyor. 2014'te meclisten geçmeyen anayasa değişikliği Ekim 2016'ta yapılacak olan bir referandumla halk oylamasına sunulacak. Renzi, halkın değişiklik önerisini reddetmesi durumunda istifa edeceğine açıkladı.
Bu tavır Brexit Referandumu sonrası istifa eden Birleşik Krallık eski Başbakanı David Cameron'ın tavrına benziyor. Renzi istifa ederse siyasi krize yol açacak. Bu durum AB için büyük bir risk taşıyor.
Öte yandan İtalyan hükümetin borç oranı %140. AB'de sadece Yunanistan'ın borç oranı İtalya'dan daha büyük. İtalyan bankaların bir kısmı iflasa yakın ve neredeyse kalkınma diye bir şey yok. En iyimser IMF tahminlerine göre İtalyan ekonomisi ancak 2020'lerin ortasında 2007 krizinden önceki seviyesine dönebilir.

Doğu Avrupa'da homurtular

Merkel Avrupa turnesinin önemli bir kısmını Doğu Avrupa'da geçirdi. Merkel Almanya'sının yürüttüğü politikalar nedeniyle Doğu Avrupa'da rahatsızlık artıyor. AB'nin mülteci krizi için bulduğu "çözüm" mültecileri kotalara göre dağıtma sistemi. Her ülkeye, nüfusuna göre, belli sayıda mülteci gönderilmesi planlanıyor. Macaristan ve Çek Cumhuriyeti gibi ülkeler mülteci almayı tamamen reddediyor. Sadece İtalya'da değil, Macaristan'da da Ekim ayında bir referandum yapılacak. Referandumun konusu AB'nin mülteci politikası. Muhtemelen Macar halkı sağ-otoriter Orban rejiminin istediği gibi Almanya'nın çizdiği politikaya karşı çıkacak. Bu basit bir oylama değil. AB'nin birçok ülkesinde halk demokrasisizlikten yana dertli. Kendilerinin bir sesi olmadığından dolayı öfkeliler ve genel olarak her halk oylamasında sonuçlar AB elitlerinin isteklerine karşı çıkıyor.

Deutschland, Deutschland über alles*

Merkel, Hollande ve Renzi'nin buluşmasına "Bu yeni bir Avrupa'nın başlangıcı" denildi. Fakat güzel laflar dışında somut bir çıkış yolu, yeni bir başlangıç sunulmadı. Tam aksine, Merkel hem Almanya'nın hegemonyasını, hem kendi pozisyonu koruyup güçlendirmek istiyor. 2011'de Alman siyasetçi Volker Kauder "Avrupa'da yeninden Almanca konuşulur" dedi. Bugünlerde hala öyledir.
AB'de farklı ülkelerde farklı çıkarlar ortaya çıktı. Son senelerde ortak bir politika bulunmadı. Almanya bunun için yeni bir taktik uygulamak istiyor. Buna göre AB ülkeleri çıkarlara göre belli bloklara ayrılacak ve bu bloklar arasında denge kurmaya çalışılacak.
Fakat tek problem AB ülkeler arasındaki çelişkiler değil. İçte de Merkel'e yönelik eleştiriler artıyor. Mülteci düşmanlığı uygulanırken sağcı AFD'nin (Almanya için Alternatif) oyları artıyor. Kendi partisinde de Merkel'in politikası baskı altına alınıyor. Alman finans kapitalin sözcüsü olan Frankfurter Allgemeine Zeitung "Merkel'in İmparatorluğu bitti" başlıklı bir köşe yazısı yayımladı. Böyle giderse, Alman finans kapitali yakında Merkel'in merkezci çizgisinden vazgeçip daha sağ ve faşizan bir politikayı tercih edebilir.

** "Deutschland, Deutschland über alles" ("Almanya, Almanya her şeyin üstünde") Almanya milli marşının sözleri olan "Das Lied der Deutschen"in ilk kıtanın birinci dizesi. 2. Paylaşım Savaşı ardından ilk kıta çıkartıldı. Bugünlerde genel olarak "Einigkeit und Recht und Freiheit" ("Birlik ve Hak ve Özgürlük") ile başlayan 3. kıta çalınıyor.*

Japonya'da başbakan Shinzo Abe tarafından lanse edilen Abenomics bir işe yaramıyor

Japonya'da Abenomics'in sonu

Neoliberalizmin sadık temsilcisi Abe'nin uyguladığı politikalar, kapitalizmin yapısal krizinin devam etmesiyle birlikte her geçen gün başarısızlığa uğruyor. Japonya'nın başarısızlığı, kapitalizmin krizinin devam edeceği ve büyük güçlerin bu girdabın içinden çıkamayacağını gösteriyor.

Caner MALATYA

Neo-liberalizmin simge ülkelerinden olan Japonya'daki ekonomik gerileme, kapitalizmin dünya çapındaki yapısal krizinin etkisiyle devam ediyor. Dünyanın en büyük ikinci ekonomisi olma konumunu uzun yıllar sürdürdükten sonra 2010'da Çin'e kaptıran Japonya'nın bu düşüşü aynı zamanda kapitalizmin krizinin bütün hızıyla devam ettiğinin de en büyük göstergesi.

Abenomics'in çöküşü

Aralık 2012'de ikinci defa başbakan olan Liberal Demokrat Parti lideri Shinzo Abe, "Abenomics" adı verilen ekonomi politikalarıyla Japonya'yı eski günlerine döndüreceğini vaat etmişti. Abenomi'nin dayandığı üç temel nokta şunlardı: Sermayeye mali teşvik, neo-liberal emek reformları, gevşek para politikası. Bu politikalarla hedeflediği sonuçlar ise şunlardı: Her sene en az yüzde 3 büyüme oranı, yıllık enflasyonu yüzde 2'de tutma ve devlet bütçesinin fazla vermesi.
Geçen dört yıllık süre, Abenomics'in neredeyse her politikasında ve hedefinde başarısız olduğunu gösteriyor. Dünyanın en önemli ve gelişmiş teknolojik alet (otomobil, bilgisayar gibi) tedarikçisi ve ihracatçısı olan Japonya'nın ihracatı geçen yıla göre %10 gibi büyük bir düşüş gösterdi. Fakat bu düşüş Amerikan Doları baz alındığında %21'e varıyor. Bununla birlikte bu yılın Temmuz ayındaki ihracat geçen yılın Temmuz ayına oranla 14% azaldı. Yine Japonya'nın dünyanın en büyük iki ekonomisinden Çin'e olan ihracatı %13, ABD'ye olan ihracatı da %12 düşüş gösterdi.
İhracattaki bu çöküş Abenomics'in büyüme hedeflerinin de çökmesine neden oldu. Nitekim Japon ekonomisinin 2016'nın 2. çeyreğindeki (Nisan-Mayıs-Haziran) büyüme oranı, 1. çeyreğine (Ocak-Şubat-Mart) göre %2 azaldı. Yine büyüme oranları 2016 için %0,3 ve 2017 için %0,1 olarak öngörülüyor.

Para musluklarını açmak da işe yaramadı

Abenomics'in diğer hedefi olan bütçe fazlası vermede de başarısızlık görülüyor. Temmuz 2015'te 261,4 milyar yen açık veren Japon ekonomisi, Japon Yen'in Amerikan Doları'na karşı değer kazanmasından kaynaklı Temmuz 2016'da 513,5 milyar Yen fazla verdi. Fakat bunda da petrol ve doğalgaz fiyatlarının düşüş göstermesi önemli bir etken. Japonya'nın ithalatında en büyük paya sahip doğalgaz ve petrol ithalatı, geçen yılın Temmuz ayına göre %42'lik bir düşüş gösterdi ve bu da bütçe fazlası verilmesini sağladı. Dolayısıyla Japon ekonomisinin bütçe dengesi bir güven vermiyor.
Abenomics'in önemli ayakları olan sermayeye mali teşvik ve gevşek para politikası da Japon ekonomisinin büyümesini sağlayamadı. Bankalardaki negatif mevduat oranları ile ultra gevşek para politikasına rağmen burjuvazi, doğrudan yatırımlar yerine finansal sermayeye yöneldi ve Japonya'nın kamu borcu Gayri Safi Milli Hasılası'nın %5'ine çıktı. Ve bu da Japonya'nın mali teşvik politikasının giderek sınırlarına vardığını göstererek ilerisi için hiç de parlak bir gelecek sunmuyor.

Başarısızlığın faturası emekçilere

Bununla birlikte Abenomics'in kısmen başarılı olduğu noktalardan biri neo-liberal emek "reformları" oldu. 2012'den bu yana geçici sözleşmeli işlerin oranı, düzenli ve güvenceli işlere göre artmış durumda. Öte yandan bu "reformlarla" emekçilerin ücretlerindeki artış %1'den fazla olmazken, Japonya'daki yaşam standartları giderek düşüyor.
Fakat bu bile yeterli değil. Çökmüş Abenomics'e nasihat veren IMF şunları öneriyor: Vergi tabanını genişletmek (yani her emekçinin daha fazla vergi vermesi); sosyal güvenlik sisteminde reform (bireysel emeklilik sistemini genişletme), kadınlar, yaşlı çalışanların katılımını teşvik etmek (kadın emek-gücüne saldırı ve ölene kadar çalışma), işgücü piyasasında daha iddialı yapısal reformları (daha fazla sömürü).
Neoliberalizmin sadık temsilcisi Abe'nin uyguladığı politikalar, kapitalizmin yapısal krizinin devam etmesiyle birlikte her geçen gün başarısızlığa uğruyor. Dünyanın en büyük üçüncü ekonomi gücü olan Japonya'nın bu başarısızlığı, hem kapitalizmin yapısal krizinin derinleşerek devam edeceğinin hem de diğer "büyük" ekonomilerin de bu girdabın içinden çıkamayacağını gösteriyor.

KADIN

Yeni dönemin görevlerine göre güncellenmiş bir kadın kurtuluş mücadelesi inşa etmeliyiz.

Üç kriz dinamiği ve kadınlar

Devlet bir kriz içerisindeyse ve yönetemiyor durumdaysa, orada yardıma hazır ve bekleyen bir ataerki her zaman vardır.

Meral Çınar

Mayıs ayından beri Türkiye'de büyük bir hızla değişen güncel politik durumlar, Temmuz ayında zirvelerde gezindi ve bu zirve bizi olağanüstü hal uygulamalarına kadar götürdü.
Bu hızla değişen politik dengelerin arkasında yatan üç kriz dinamiğinden bahsetmek gerekiyor. Birincisi; AKP Hükümetinin iktidarı boyunca anayasal statü kazandırmaya çalıştığı "Siyasal İslam" rejiminin kurulamamasının yarattığı rejim krizi.
İkincisi; dünya kapitalizminin derinleşerek devam eden ekonomik krizi ve bunun Türkiye'de ki yansımaları.
Son olarak darbe girişimiyle birlikte daha çok açığa çıkan, devlet içinde ki güçlerin birbirileriyle kurmaya çalıştığı dengelerin dağıldığı bir devlet krizi.
Türkiye'nin içerisinde bulunduğu durum bu çoklu kriz dinamiklerinin birbirini kışkırtıp beslemesiyle daha da kaotik bir ortama doğru sürükleniyor.

Bu süreç kadınları ve kadın hareketini nasıl etkiliyor?

AKP Hükümeti kurmaya çalıştığı Siyasal İslam rejimini anayasal bir statüye kazandıramamış olsa da; iktidarı boyunca, toplumu muhafazakârlaştırma projesini, özellikle kadın bedeni ve emeği üzerinde tahakkümü arttırarak adım adım hayata geçirdi.
Şok etkisiyle öğretme, alıştırma ve kabul ettirme…
Kadının giydiği kıyafete, attığı kahkahaya, kaç çocuk doğuracağına, nerede ne zaman bulunacağına, toplumsal rollerinin devamlılığına dair; medya, meclis, aile, eğitim kurumlarında 14 yıldır gerçekleştirilen muhafazakâr dönüşümü; bir de, bir neslin bu normları kabul ederek büyüdüğünü düşünün.
Bu şok etkileri, aynı zamanda baskıya maruz kalan kadınların içerisinde bir öfkeyi açığa çıkarabileceği gibi, kadınlar üzerinde bir korku ve sindirme aracına da dönüştürülüyor.
Erkekler üzerinde ise, egemenlik güdüsünü güçlendirip meşrulaştırarak ataerkinin devamlılığını garanti altına alır.

Kadın bedenine yönelik…

Evet, rejim bir anayasal statü kazanamamış olabilir ama yukarıda ki etkileri ile toplumsal alanda kendisine sağlam bir yer edindiği su götürmez bir gerçektir. 14 yıldır özellikle kadın bedeninde somutlaşan tüm bu muhafazakâr politikaların temelinde kurulacak rejimin devamlılığını sağlamak adına, erkek egemenliğinin güçlendirilmesi yatmaktadır.
Devlet ve devleti yönetme biçimlerinin aile yapısını; aile içinde erkeğin kadın ve çocuklar üzerinde kurduğu egemenlik anlayışını temel aldığını biliyoruz. Devlet bir kriz içerisindeyse ve yönetemiyor durumdaysa, orada yardıma hazır ve nazır bekleyen bir Ataerki her zaman vardır.
Dolayısıyla tüm bu gelişmelerin ardı sıra yaşanan devlet kriziyle birlikte Erdoğan/AKP, iktidarını yeniden konsolide ederken, erkek egemenliğini güçlendirmeye, erkek egemen politikalarını kalıcılaştırıp toplum nezdinde normalleştirmeye çalışıyor.
Onca gündemin arasında önemsiz gibi görünen "hadım yasasını, doğum kontrol yöntemlerinde ki değişiklikleri" bir gecede Kanun Hükmünde Kararnamelerle meclisten geçirmelerinin bir anlamı olmalı… "Hadım yasasıyla" taciz ve tecavüz olaylarını bir hastalık gibi göstererek erkekliği koruma altına alıyor; doğum kontrol yöntemleriyle kadın bedeni üzerindeki müdahalesini yasallaştırıyor.
Bu durum, içerisinde bulundukları kaotik süreçte erkek egemenliğinin konsolidasyonuna, aslında ne kadar da ihtiyaç duyduklarının bir göstergesi değil midir?

Ücretsiz ve ucuz iş gücü olarak kadınlar

Rejim ve devlet krizini aşabilmek adına; en küçük yapıda, en eski egemenlik kurma biçimlerinin, en gerici unsurlarını canlandırarak ataerkil ilişkileri güçlendirenler, ekonomik kriz içinde aynı çözümün peşinden gidiyorlar.
Ev içerisinde emeğin yeniden üretim sürecinin üretici gücü olarak kadınların, kapitalizme kazandırdığı artı-değer birikimi; toplumsal alanda kadının ikinci cins konumunun getirdiği eşitsizliğin kamusal alanda ucuz iş gücü olarak kullanımı, kapitalizmin devamlılığı açısından büyük önem taşır.
Bu yüzden dünya genelinde yaşanan ekonomik krizle birlikte, birey özgürlüğünün ve kadın bedenine dokunulmazlığın en gelişkin haklarla korunduğu Burjuva Demokratik ülkeler de bile; ataerkinin alttan alta güçlendiğini görmemiz gerekiyor.

"İkinci cins"

Kadının "ikinci sınıf, yardımcı işçi" konumunu güçlendirip, özel alanda ve kamusal alanda ki emek gücünün üzerinde muazzam bir sömürü sistemi kuruluyor…
Esnek, güvencesiz, taşeron, ucuz işçilik ve şimdide parça başı işçilik ile; kadın emeği özel alan ve kamusal alanda sermayenin sınırsız sömürüsüne hazır hale getiriliyor.
Peki nasıl?
Elbette, neo-liberal politikaların erkek egemenliğinin itici gücüyle birleşmesi sayesinde gerçekleştirilebiliyor.
AnnOakley'in de dediği gibi; "Kadınların kendilerini eve bağlayan zincirleri kırabilmeleri için, bu zincirlerin nasıl örüldüğünü anlamak zorundayız."
Bu yüzden yapmamız gereken en acil görev; rejimin ve kapitalizmin güncel krizleri içerisinde değişen sömürü ve baskı biçimlerinin analizini dikkatlice yapmak ve ona göre güncellenmiş bir kadın kurtuluş mücadelesi inşa etmek olmalı.

OHAL de kadınlar direnişe

Direnişteki TEDİ işçileriyle, kadın işçilerle söyleştik: "Özellikle evde, işte her alanda kadınlar başkaldırsınlar, "yeter" desinler, hakkı olanı istesinler. Birlikten yana olanlar her zaman kazanır biliyoruz.

Toplumsal Özgürlük: *İşletmede kaç yıldır hangi pozisyonlarda çalışıyorsunuz? Çalışma koşullarınızdan biraz bahsedebilir misiniz?*

İkbal Karaoğlu: Ben bu firmada iki yıldır çalışıyorum. İlk başta ofis elemanı olarak başladım, daha sonra paketleme sorumlusu oldum. Yoğun bir tempoda çalışıyor erkeklerle aynı işleri yapıyorduk. Palet çekiyor,tüm makineleri kullanmayı biliyorduk. Ben işimi severek yapıyordum ama çok yoruluyordum. Geceleri sırt ve bel ağrılarımdan kaynaklı uyuyamıyordum.

Fabrikaya kadın direnişi girdi

Düşünün ki, ellerim kışın soğuktan kaynaklı mosmor oluyordu. Şirketin avukatı ile görüştüğümüz sırada bize çalışma koşullarının ne kadar iyi olduğundan bahsetmeye çalıştı. Ancak halimize bakıldığında ne kadar yıprandığımız apaçık ortada. Çalıştığımız yer yazın sıcak kışın soğuktu. Kimse bize bu koşullarda nasıl çalıştığımızı sormadı, ta ki sendika fabrikaya girene kadar.

T.Ö: *Kadınlar toplumda ki ikinci cins konumu nedeniyle kadın işçiler çalışırken de, direnirken de daha fazla zorlukla karşılaşıyor. Direnişin en önündeki kadınlar olarak bu konuda neler söylemek istersiniz?*

Emine Servi: Biz burada birbirimizden çok farklıyız. Ortak bir şey yapılacağı zaman, kadınlar olarak sorumluluk bilinciyle hareket ediyoruz. Buyüzden sendika başkanımızda bize çok önem veriyor. Her konuda bizim fikrimizi esas alıyor. Direnişte ki tüm kadınlar birbirleriyle çok iyi anlaşıyor ve uyum içinde çalışıyor. Sabahları organize oluyoruz, sürekli bir şeyler yapmaya hazır bekliyoruz.
Sendika başkanımız her işi kadınların yapmasını istemiyor; "kendinizi ezdirmeyin" diyor.
Evde erkek çocuğu rahat yetiştiriliyor. Biz kadınlar ise hep bu gibi yükleri omuzlarımıza alıyoruz. Bir yerde bir erkek bir kadın varsa erkek daha rahat oluyor. Kadın ise var olan geleneklerden kaynaklı sürekli dışlanıyor.
İçeride aile, dışarıda tüm erkekler bedenimiz ve emeğimiz üzerinde tahakküm kuruyor.

Direnişin en önünde yine kadınlar var.

Ekmeğimizin peşideyiz

T.Ö: *Patronlara olağan koşullarda dahi başkaldırmak güç iken siz tam da ülkede olağanüstü halin olduğu anda greve gittiniz. Bunun getirdiği sonuçlar neler? Ne tür söylemlerle karşılaşıyorsunuz?*

Emine-İkbal: Özellikle polisler,"-zaten olağanüstü hal var, siz neden rahat durmuyorsunuz?" gibi sözler söylüyorlar. Bizde diyoruz ki; "OHAL var siz gelmişsiniz burada şirketi koruyorsunuz. Akşam darbe girişimi oldu. Sabah buradan mal çıktı. Firma OHAL dinlemezken biz neden dinleyelim". Bize sıra gelince "OHAL var, darbe girişimi var sizde ortalığı karıştırıyorsunuz" diyebiliyorlar. Devlet zaten hiçbir zaman biz işçileri düşünmedi. Devlet işçiyi korusaydı, işçiler bu hale gelmezdi. Asgari ücreti 1300 TL yaptık diyorlar. Yaptıkları zamlarla kıyaslayınca elde kalanla geçinmek mümkün değil.
Benim siyasi görüşümün ne olduğu önemli değil, gerçeklik bu. İşçiler şu şarteli bir gün indirse, bir gün dursa üretim, ülke ekonomisi çöker. Biz ekmeğimizin peşindeyiz,insanlara bunu anlatmaya çalışıyoruz.
Kendi mahallemden insanlar dahi "neden direniyorsun, çık o işten başka bir iş bul" diyebiliyor. Biz aramadan kimse hakkımızı vermeyecek.
Sürekli önde olmamızdan şikâyet etseler de aslında onlarında hakkını savunmuş oluyoruz. Erkeklerin gerisinde durmamızı söyleyenler de var. Halayın başındayız diye kızıyorlar. Ama biz bunu seviyoruz. Akşam altıdan sonra bitirdiğimiz mesai, evde de devam ediyor, biz çift vardiya yapıyoruz aslında, erkekler bunu anlamıyor. Direnişin başından beri evde işler aksayınca eşim bunlara sinirleniyor; direnişçalışmalarını ise gezme olarak görüyordu. Artık böyle durumlarda sesimi yükseltiyorum.

Cesaret, birlik, dayanışma

T.Ö: *Son olarak bu direniş sizlere neler öğretti? Ve kadınlara, kadın işçilere bu öğrendiklerinizden neler söylemek istersiniz?*

İkbal-Emine: Direniş bize çok fazla şey kattı. Dayanışma, cesaret, birlikte mücadele, arkadaşlık duygularını yeniden öğrenmemizi sağladı. Yoksulluğu da öğretti, yeri geldi bir lirayı paylaştık.
Ben, olur da ileride bir işçi direnişi olursa elimden geldiğince gitmeyi, destek olmayı şimdiden kafama koydum. Çalışan tüm arkadaşlara söylüyorum ki, kendilerini hiçbir zaman ezdirmesinler. Haksız yere hiçbir patron işçiyi işten çıkartamaz. Tüm işçi arkadaşlar bunun bilincinde olsun. Ben kendimi daha önce hep ezdirdim, onlar ezdirmesin. A partisi B partisi diye değil; bütün işçilere, bütün ezilen işçilere söylüyorum; bizimle birlikte direniş ve dayanışma içinde olsunlar. Özellikle evde, işte her alanda kadınlar başkaldırsınlar, "yeter" desinler, hakkı olanı istesinler. Zaten biz de hakkımız olanı istiyoruz. Birlikten yana olanlar her zaman kazanır biliyoruz.

EKOLOJİ

CARLOS MARANTES*

Tarım işçilerinin yaşadığı tek problem düşük ücretler değil.

Sınır tarım işçilerinin mücadelesi

Bu üretim ve tüketim yönteminin doğası, insan var oluşunu dönüştürerek, ucuz emek sağlamak ve doğanın olabildiğince talan edilerek, gıdanın acımasız bir şekilde metalaşmasına dayanıyor.

Sınır Tarım İşçileri Projesi Şubat 1983'te, sınır bölgelerindeki tarım işçileri arasında örgütlenme çabalarını başlatarak onların iş ve yaşam koşullarını geliştirmek amacıyla kuruldu.
Sınır bölgelerindeki göçmen tarım işçilerinin aylık kazançları Birleşik Devletlerin en düşük ücretlere tekabül eder. Ulusal istatistiklere göre tarım işçilerinin yıllık geliri 7 bin ile 8 bin dolar arasındadır. Ama sınır bölgelerindeki tarım işçilerinin ortalama yıllık kazançları 2006 itibari ile 6 bin doların altındadır. Başka bir deyişle sınır tarım işçileri en kötü ücretle çalışmaya ve tüm işçiler arasında en yoksul kesim olmayı sürdürmektedirler.
Bununla birlikte tarım işçilerinin yaşadığı tek problem düşük ücretler değil. Karşı karşıya kaldıkları problemlerin listesi sonsuz ve yaşadıkları dram Sınır Tarım İşçileri Projesinin oluşması için motivasyon sağladı.

Bilinç ve örgütlülük yaratma

Sınıra çok yakın mesafedeki, Texas, El Paso'daki CTAF aynı zamanda işçilerin aciliyetli problemleri hafifletmek ve ihtiyaçlarını gidermek için kuruldu. Bu merkez açılmadan önce işçiler sokaklarda yatıyorlar, soğuk havalar ve sokaklardaki tehlikelerden zarar görüyorlardı. Bugün CTAF bugün işçileri ve ailelerini destekleyerek çoklu hizmetler sağlamakta.
Merkez, eğitim, sağlık, dinlenme ve diğer birçok hizmet sunmakta, ama onun asıl görevi sosyal hizmetleri ve destek hizmetlerini aşıyor. Gerçekte yalnızca yoksulluk ve sömürünün etkilerinin azaltıyor.
Sınır Tarım İşçileri Projesi işçilerin bilinç düzeylerini arttırma ve örgütlülük yaratma girişiminde bulunuyor. Böylece onların içerisinde bulundukları kötü durumun değiştirebiliyor. İşçiler aileleri ile birlikte daha iyi bir yaşama kavuşarak emeklerinin karşılığını alabiliyorlar.

Yeni bir bilinç ve örgütlülük yaratmalıyız.

Ucuz emek ve doğa talanına karşı

Bu onların kötü durumlarını devam ettiren gücün ilk kez fark etmeleriyle gerçekleşiyor. Bu güç ticari-endüstriyel tarımın gıda üretimine dayalı, kar odaklı, zenginlik yaratmak için tarlalarda emek sömüren üretim yöntemidir.
Bu üretim ve tüketim yönteminin doğası, insan var oluşunu dönüştürerek, ucuz emek sağlamak ve doğanın olabildiğince talan edilerek, gıdanın acımasız bir şekilde metalaşmasına dayanıyor.
Bu üretim ve tüketim sistemi yalnızca zalim değil, aynı zamanda doğayı yıkıcı etkiye sahip.
Çünkü bu üretim sürecinin nesnel doğası kar yapmaya odaklı. Onun yönelimi birçok anlamda hep daha fazlası: zehirli kimyasallar kullanmak, makineleşme ve yeni tarım teknolojileri kullanımı.

Üretim ve tüketim yöntemine karşı

Öyleyse sınır tarım işçileri mücadelesi sömürü ve zulmü sonlandırma, bunun yanında daha iyi ücret talepleri için savaşma, daha iyi iş koşulları ve insan onuru, aynı zamanda var olan üretim ve tüketim yöntemine -çünkü kapitalizmin en kötü yanı bu- meydan okumak anlamına geliyor. Sisteme karşı savaşta, göçmenler uzun vadede biriktirdikleri mücadele deneyimleri hayati bir rol oynuyor.

Üretim modelleri

Tüketiciler de bu tarım ve gıda üretim modelinden etkilendiler. Dahası gıda insan hayatı için risk faktörü haline geldi. Ve daha da fazlası tüketiciler sağlıklı gıda ve genel olarak gıdaya erişmekte zorluk yaşıyorlar.
Sınır Tarım İşçileri Projesi uluslararası küçük köylü, yerli halklar, kadınlar, göçmenler ve kırsal işçiler hareketlerinden oluşan ve endüstriyel tarıma karşı alternatif gıda üretimini destekleyen La Vía Campesina üyesidir.

**Carlos Marentes Border Agricultural Workers Project kurucu ve yöneticisi.*

Doğa da olağanüstü halde

Temmuz darbe girişimi sonrası "Yatırımcılar için en önemli unsurun zaman olduğunu biliyoruz. Bu anlamda yatırımların önünün açılması için ÇED sürecini hızlandıracağız."

OHAL döneminden en çok zarar gören yine doğa oldu. Onlarca proje ÇED muafiyeti alırken, askeri alanlar imara açıldı, varlık fonu ile kirli sanayiye dayalı ekonomiye kaynak oluşturuldu, çevre eylemlerine müdahale edildi.

15 Temmuz darbe girişimi sonrası hükümetin başlattığı karşı darbe süreci en çok doğal alanları vurdu. İlan edilen OHAL ile birlikte zaten büyük oranda işlevsizleşen meclis tamamen devreden çıkarıldı. Hemen hemen tüm yasama faaliyetleri bir gecede çıkartılan Kanun Hükmünde Kararnamelere (KHK) devredildi. Bu süreçte çıkarılan KHK'lar ve torba yasalarla doğa büyük darbeler aldı.
Meclis'te torba yasa kapsamında kabul edilen ve 'stratejik proje bazlı yatırımların' izin, tahsis ve ruhsat yetkisini Bakanlar Kurulu kararına bırakan 75. Madde bu darbelerden bir tanesi. Bu madde adeta doğayı şirketlere, dev projelere peşkeş çeken, kanunlar üstü bir yağma maddesi olarak işlev görecektir. Bu yasa ile doğayı talan eden, yaşam alanlarını yok eden, insan sağlığını tehdit eden projeleri yapacak firmalara bedelsiz hazine arazisi tahsis edilebilecek. Bu projelerin firmalarının işçi ücretleri dâhil pek çok gideri devlet tarafından karşılanacak. Üstelik firmalar vergiden muaf tutulacak. Proje süreçlerinde idari izin, ruhsat ve ÇED raporu gerekliliği gibi tüm hukuki prosedürler kaldırılacak. Ruhsatsız maden, izinsiz HES, lisanssız kömür santrali olabilecek. Ve üstelik yağma ve talan projelerine itirazın hukuki yolları kapanacak.

Deprem toplanma alanları satılıyor

İnşaata dayalı ekonomik büyüme önüne gelen her türlü araziyi yutuyor. İstanbul için daha önce olası bir deprem sonrası toplanma alanları olarak belirlenen bölgeler daha sonra belirsiz sebeplerle imara açılarak yapılaşmaya başladı. İnsanların depremlerden sonra toplanmaları, acil ihtiyaçların görülmesi, barınabilmeleri için oluşturulan 470 deprem toplanma alanının şu ana dek 300'ü AVM ve gökdelene dönüştürüldü. Ayrıca ilan edilen acil ulaşım yolları İSPARK aracılığıyla otopark haline getirildi.

ÇED'ler askıya alınıyor

Temmuz darbe girişimi sonrası "Yatırımcılar için en önemli unsurun zaman olduğunu biliyoruz. Bu anlamda yatırımların önünün açılması için ÇED sürecini hızlandıracağız." ve "ÇED kuralları deyip, zulme dönüştürmüşler. Dünyanın her yerinde çevre korunarak yatırıma izin verilir. Biz put haline getirmişiz çevreyi" söylemleriyle OHAL dönemine dair ipuçları sunan Çevre ve Şehircilik Bakanlığı OHAL dönemine hızlı girdi.
Şimdiye dek onlarca proje ÇED muafiyeti alırken, askeri alanlar imara açıldı, varlık fonu yasası ile kirli sanayiye dayalı ekonomiye kaynak oluşturuldu, birçok tarımsal kuruluş özelleştirildi, her türlü çevre eylemine müdahale edildi. Görüldüğü üzere OHAL döneminden en çok zarar gören yine doğa oldu.

Resimdeki unsurların birbiri ile uyumu, uyuşmazlığı ve ilişkileri...

Kandinsky'de form ve renk üzerine

Kandinsky kompozisyonlarını mantıksal, matematiksel ve ritmik normlar sistemine oturtur. Normlar sistemi ise, toplumsal pratik içindeki insanın bilincinde yer eden, düşünme sürecindeki yol alış şekliyle ortaya çıkan 'şey'in kompozisyonlar haline geçişidir.

Gözde ÇELİK

Kandinsky "Sanatta ruhsallık üzerine" adlı eserinde oluşturduğu resim pratiğinin teorik arka planını gösterir.
Çalışmasını belli başlı başlıklara ayıran sanatçıda aslolan"'dışsal" olanın yoluyla "içsel" olanı aramaktır. Doğanın ve insanlığın ruhunun iç sesini ifade etme çabası içindedir.
Resmin iki silahı vardır; "renk" ve "form". Bu iki silahın bileşimi saf sanatsal kompozisyonu var eder.

Form ve renk

Kandinsky'de renk ve form arasındaki ilişki, nesne formuna dayalı konudan daha çok anlam ifade eder. Onda doğanın taklidinden öteye gitmeyen nesnelerin kopyalanması değil, renk ve form ile 'içsel' olanı anlatan yeni bir görsel dil oluşturulur. Renk ve form arasındaki bağlantı ise, bizi formun renk üzerindeki etkilerini düşünmeye iter.
Duygu ve izlenimler, geometrik şekiller, renkler ve çizgilerle oluşturulan bu anlam haritasında, her şeklin, rengin, çizgi ve noktanın çağrıştırdığı bir anlam vardır. Paletteki renkler kendini dışavuracak bir fikirle, hayalle ve içsel dışa vurumla tuvale aktarılır.
Form, kendi başına (gerçek ya da başka türlü) bir nesneyi temsil edebilir ya da uzama veya yüzeye salt soyut bir sınır olabilir.[1]Yani

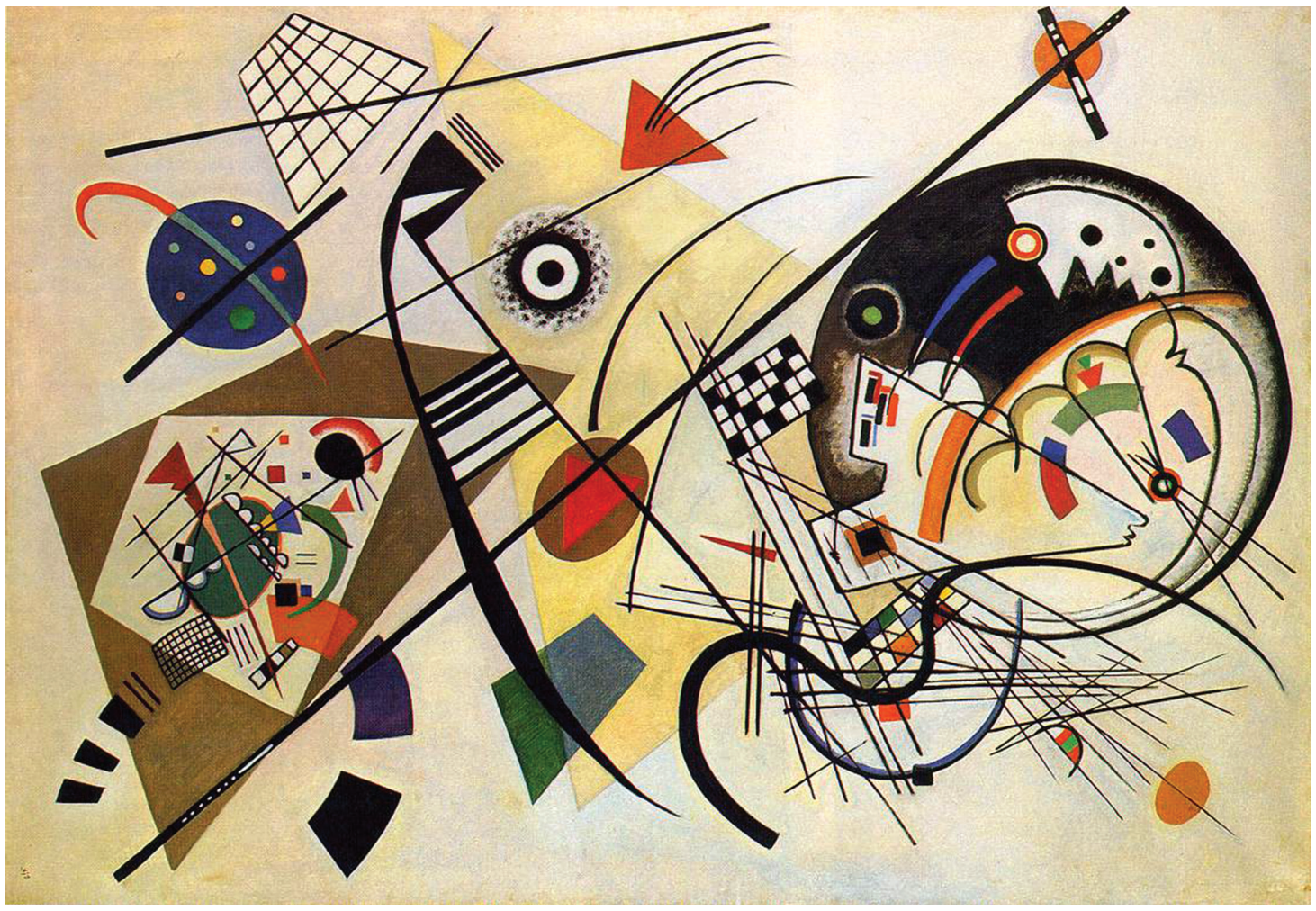

Resmin bütünlüğü içinde her alan formlar kompozisyonu oluşturur.*

form ve renk yüzeylerini birbirinden ayıran çizgi, içsel anlamın dışsal ifadesidir.
Form soyutlanmış olmasına rağmen ruhsal gücünü kaybetmez, aksine nesnel kabuk içindeki cevher açığa çıkar. Lakin unutmamak gerekir ki sanatçının böyle bir sınırlama koyması ifade gücünün azalmasına da sebep olabilir. Yalnızca somut form olmayacağı gibi yalnızca soyut formda yoktur.

Kompozisyon

Resmin bütünlüğü içinde her alan formlar kompozisyonu* oluşturur. Formların düzenlenmesi gelişigüzel bir dizimle yapılamaz. Resimdeki unsurların birbiri ile uyumu ve uyuşmazlığı, ilişkileri, gruplandırılmaları, ritmi ve form çeşitlilikleri kontrpuanı oluşturan parçalardır.
Kompoziyonu belirleyen, renk ve form gibi unsurların birbirleriyle ilişkiye girerek formların yaratılmasıdır. Kandinsky'de kompoziyonu var eden rengin etkisi, formun etkisi ve form ile rengin ortak etkisidir. Form değişen koşullar içinde farklı formsal evrelere girer.[2]
Peki, aynı formlar her koşulda aynı etkiyi mi verir? Elbette hayır! Koşullar değiştikçe formların içselleşmiş yansımaları da değişir. Ve koşullar hep değişir. Her sanatçının kişiliği ve içinde bulunduğu ortamı ifade edecek olan argümanlar, sanatçının üslubunun kısmen de olsa belirleyenidir. Sanatçının zamanını yansıtan, formlar aracılığıyla ifadesini bulan şeylerdir.
Kandinsky kompozisyonlarını mantıksal, matematiksel ve ritmik normlar sistemine oturtur. Normlar sistemi ise, toplumsal pratik içindeki insanın bilincinde yer eden, düşünme sürecindeki yol alış şekliyle ortaya çıkan 'şey'in kompozisyonlar haline geçişidir.

[1] Kandinsky, Wassily, Sanatta Ruhsallık Üzerine, İstanbul,2015, Altıkırkbeş Yayınevi
[2] Unutmamak gerekir ki bahsettiğimiz form, Kandinsky'de ruhsal titreşimin ifadesi yani somut değil, soyutlanmış formlardır.
** Kastedilen kompozisyon yaratma ve üretme sürecidir, nesnelerin nasıl dizileceği değil.*

Bartleby'nin reddiyesi ve yabancılaşma

Bartleby temel ret ile yabancılaşan emeğe, yabancılaşmış bir düzene karşı çıkıyor. Fakat olumlu bir alternatif ifade edip bunu inşa etmeden 'yapmamayı tercih ediyor'. Toplumsal ilişkileri değiştirmek yerine mevcut sistemi reddeden bir yerde durarak sonunda hayatını kaybediyor.

Max ZİRNGAST

Moby Dick romanın yazarı Herman Melville'in en ünlü kısa öyküsü kuşkusuz ilk kez 1853'te yayımlanan 'Bartleby, the Scrivener: A Story of Wall Street (Kâtip Bartleby: Bir Wall Street Öyküsü). Öyküyü ismini bilmediğimiz bir avukat, Bartleby'nin patronu, anlatıyor. Avukat ofisi Wall Street'te bulunuyor. 19.yüzyılın ortasında Wall Street tam anlamıyla bugünkü önemi taşımıyordu, fakat gittikçe gelişen Amerikan kapitalizmi ile birlikte çağdaş bir nitelik kazanmaktaydı.
Hikâyenin arka planında o dönemde gelişen kapitalizm ve adım adım daha net ortaya çıkan sınıfsal çelişkiler var. Melville'in dili ve öyküleme stili analiz etmeye değerdir. Öte yandan öykü yoğun ve çok katmanlı. Burada ancak belli noktalara değinip, özellikle Bartleby'nin kişiliği üzerinde durabiliriz.

"Yapmamayı tercih ederim"

Bir kâtip olarak Bartleby belgeleri kopyalıyor. Bu yüksek derecede mekanik bir iş. Başlarda çalışkan, verilen görevleri iyi yapıyor. Fakat bir gün patronun onu verdiği bir görevi şu cümle ile reddediyor: 'Yapmamayı tercih ederim' ('I would prefer not to'). Patron bu ilginç cümle nedeniyle şok oluyor. Ama bu mevzuyu bir kenara bırakıp işlerine devam ediyor. Bu ilginç tavır sürüyor ve nihayet Bartleby çalışmayı tamamen bırakıyor. Ama ofisten ayrılmıyor. Şaşkın patron belli bir süreden sonra Bartleby'yi işten atıyor. Bartleby işten atıldığında ofisin bulunduğu binayı terk etmemeyi 'tercih ediyor'. Bunun üzerine patron, polis çağırıp Bartleby'i hapse attırıyor. Hapiste yemek yememeyi tercih eden Bartleby kendisini ziyaret eden patronu tarafından ölü bulunuyor.
Bartleby'nin reddi ilk olarak sıkıcı ve yanlış bir işe yönelik olarak başlıyor. Bu reddediş gittikçe bütün yabancılaşmış sisteme karşı bir 'hayır'a dönüşüyor. Kendisi de yabancılaşmıştır, bu yüzden kendi kendisini de reddetmek zorundadır.

Bartleby ve biz

Bartleby karakteri bugün de merak uyandırıcı. Sözgelimi Negri veya Zizek gibi bazı sol kuramcılar Bartleby'yi yeniden keşfedip, onu bugüne uygun bir direniş modeli olarak görüyorlar. Occupy Wall Street hareketi tarafından bile Bartleby'nin yabancılaşan kapitalist yapılara karşı reddi sahiplenildi.
Öte yandan bu sahiplenme solun bir kısmına göre çaresizliğin ifadesidir. Bartleby temel ret ile yabancılaşan emeğe, yabancılaşmış bir düzene karşı çıkıyor. Fakat olumlu bir alternatif ifade edip bunu inşa etmeden 'yapmamayı tercih ediyor'. Toplumsal ilişkileri değiştirmek yerine mevcut sistemi reddeden bir yerde durarak sonunda hayatını kaybediyor. Telef oluyor.
Neoliberal kapitalizmin, mevcut siyasi iktidarın 'kötü' olduğunu biz de 'biliyoruz'. Yapmamayı, katılmamayı 'tercih ediyoruz'. Lafa kalırsa kinikler gibi 'iyi biliyoruz', ama durumu değiştirmek yerine kendimizi bireysel olarak 'uzaklaştırma'yı tercih ediyoruz.
Sermaye bütün toplumsal alanlara, bireylere, bedenlerimize, bilinçlerimize sızıyor. Yapılması gereken sermaye ilişkilerini, sadece dışta değil, içte de reddetmektir. Fakat yeni, yabancılaşmamış insan ve toplumu yaratmaya çabalamıyorsak telef olmaktan başka yol kalmıyor.

Toplumsal özgürleşme için:

Özgür duruşu pratikleştirme görevimiz

Devrimci niyetimizin gerçeklik kazanmasının koşulu, bu zenginliği pratikleştirebilmekten geçiyor. Tarihin önümüzü açtığı bugünlerde zaaflı konumlara savrulmadan ve yerimizde saymadan hızla hedefe yürüyelim.

Pelin KAHİLOĞULLARI

Tarihsel sürecin hızlandığı ve dengelerin tepetaklak olduğu günlerden geçiyoruz. Belirsizliğin derinleştiği bu süreç, bir taraftan hiç olmadığı kadar sosyalist hareketlerin önünü açıyor, diğer taraftan ise aynı hareketlerin sağa ya da sola savrulmalarına neden oluyor.

İçinden geçtiğimiz bu tarihsel süreç aynı zamanda Toplumsal Özgürlük'ün 20. Yılına denk düşüyor.

Hareketimizin beslendiği ve tarihsel duruşunu inşa ettiği pratik, 90 yıllık bir geçmişe dayanıyor.

Kıvılcımlı "YOL" değerlendirmesiyle, TKP'de yaşanan zaafları eleştirerek hem partideki zaaflardan hem de sosyalist hareket içindeki tıkanıklıklardan kopuşmaya çalışır.

O, bu kopuşmada işçi sınıfına bağlılığı esas alır ve yeni deneyimler ortaya koyar.

Toplumsal Özgürlük de, geçmişin birikimlerine sahip çıkan bir tarihselliğe köklerini uzatırken, geçmişin zaaflarından kopuşarak onu aşan bir tarzın devamcısı olur. Bu tarz, kendini günün koşullarına uygun olarak güncelleyen, devrimci-pratik bir yeniden inşadır.

Siyasetin toplumsallaşması

Hareketimiz merkezine işçi sınıfının devrimci çıkarlarını alan, ama aynı zamanda kapitalizmin zamanımıza özgü çelişkilerinin öne çıkardığı kadın hareketi, ekoloji hareketi gibi toplumsal güçlerle de ilişki kuran ortak bir mücadele zeminini benimser. Çoğunlukla işçi sınıfının farklı kesimlerine dahil olsalar da kesin sınıfsal sınırları olmayan bu güçler kapitalizm karşıtı dinamiklerdir.

Hareketimiz, işçi sınıfının tarihsel eylemi zemininde konumlanır ve onu anti-kapitalist dinamiklerin mücadelesiyle ortaklaştıran bağımsız-özgür bir duruşa sahiptir.

Bu duruş, dar pratikçi bir araçsallıktan uzak durur ve her dinamiğin sürece kendisi olarak da müdahale etmesini meşru görüp önünü açan bir yapıdadır.

Bir mahallede meclis kurarken ya da Karadeniz'de dereleri savunurken veya başka herhangi bir sorun alanıyla ilişkilenirken oradan kişi/kadro kazanmakla kendisini sınırlayıp darlaştırmaz; ana amaç, sistemin derinleştirdiği çelişkilere karşı ortak mücadele alanı oluşturmaktır.

Bu noktada Kıvılcımlının "Eyüp Sultan" konuşması, solu toplumsallaştırma hamlesinin önemli bir örneğidir. Halkın kültür ve anlam dünyasından yola çıkarak kapitalizmin çelişkisi parlatılır, öne çıkarılır.

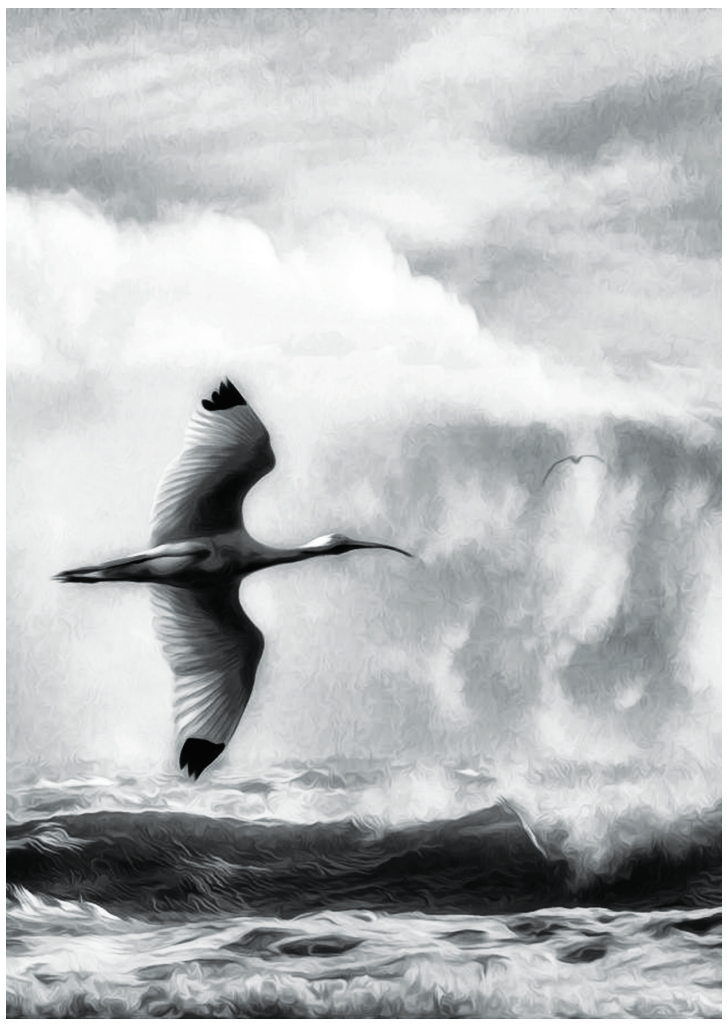

Öncülük görevi

Birçok hareket, sürecin getirdiği gerilimlerle sağa ya da sola doğru savrulmalar yaşıyor.

Bu süreçte Hareketimizin, işçi sınıfının devrimci çıkarlarına bağlı ve diğer anti-kapitalist ve halkçı toplumsal dinamiklerle ilişki içinde inşa ettiği bağımsız özgür duruşunu pratikleştirmek görevi önümüzde duruyor.

Hareketimizin sunduğu ideolojik zenginliği ve öncülüğü pratik içindeki devrimci kadroların hızla içselleştirmesi ve buna cüretle soyunması gerekiyor.

Solu toplumsallaştıracak ve kitleleri politikleştirerek siyasetin aktif öznesi haline getirecek devrimci taktiklerimizi hayata geçirmenin yolu, esnek ve yaratıcı bir ilişkilenme halidir. Formül ezberciliğine ve basmakalıp söylemlere sıkışan devrimci kadro, bu görevi yerine getiremez ve yaratıcı bir propaganda ve örgütlenme dilinden uzaklaşarak, kendine sıkışmış teknik bir tarzın ötesine geçemez.

Devrimci niyetimizin gerçeklik kazanmasının koşulu, bu zenginliği pratikleştirebilmekten geçiyor. Tarihin önümüzü açtığı bugünlerde zaaflı konumlara savrulmadan ve yerimizde saymadan hızla hedefe yürüyelim.

Tarihsel kişilik

Bolşevikler, 20. Yüzyıllın, emperyalistleşen kapitalizminin ilk yıllarında "Bolşevik Devrimleriyle, tarih yaptılar. Ortadoğu kaosu içindeki Kürtler, "tarih yapıcı" hamlelerle Rojova'lar, Kobani'ler yaratıyorlar.

Haydar ARIKUŞU

Marx ve Engels, "Kutsal Aile" adlı kitaplarında işçi sınıfının "tarihsel devrimci öncülük rolünü" şu sözlerle vurgularlar: " Söz konusu olan şu ya da bu proleterin ya da hatta tüm proletaryanın bir an için hangi ereği "tasarladığını" bilmek değildir. Söz konusu olan proletaryanın, "ne olduğunu" ve bu "varlık" uyarınca "tarihsel olarak" neyi yapmak zorunda kalacağını bilmektir." (S-59; sol y.)

İşçi sınıfı,"varlığı uyarınca neyi yapmak zorunda kaldığını bildiği" ölçüde tarihsel öncü rolünü oynayacaktır.

Tarih ve tarihsellik

Tarihsel," tarih" kavramının Fransızca (-al, -el) ekiyle birleşmesinden türemiştir. Arapça (-i) ekinden türeyen "tarih-i " kavramıyla eş anlamda kullanılagelmektedir. Ekler sözcüğe "ait olma, mensup olma" anlamını katmıştır.

Tarihsel kişilikler, bu tanımlamalarda anlamını bulur. Gerçektende, tarihsel kişilikler olmanın yolu önce, o "Tarihe" ait olmayı gerektirir.

Tarih, devrimcilik ve kişilik

Kişilikler, tarihin nesnelliğinde, bireylerin öznel eylemleriyle oluşur.

Tarihsel kişilikler tarihin içinde çıkıp gelir. Marx, Engels, Roza,-Lenin, Kıvılcımlı, Mazlum gibi.

Tek başına bireysel nitelikler, tarihsel kişiliklerin öncü, dönüştürücü gücü olmasına yetmez.

Tarihsel kişilikler, bireyin beden düşünce ve yeteneğindeki öznel gerçekliğinin, tarihselin, çağın, coğrafyanın nesnel diyalektiğinde oluşur.

Devrimci birey, her şey den önce, çağıyla, zamanıyla(Tarihiyle) barışık olmalıdır. Onunla kendisini bütünleştirmelidir.

Özgürlük zorunluluğun kavranmasıdır

Tarihsel devrimci kişiliklerde, tarihsel sınıflar gibidirler. Onlarda, tarihsel olarak " neyi yapmak zorunda kaldıklarını" bilince çıkarmalıdırlar.

"Özgürlük zorunluluğun kavranmasıdır." Der, Engels. Devrimci kadro yaşadığı tarihte kendine düşen görevleri bilince çıkarıp, yapmak zorunda olduklarını pratikleştirmedikçe özgürleşip önderleşemeyecektir.

Birey, var olan kişiliğini, devrimcilikle aşar ve devrimci kişiliğe erer. Devrimci kişiliğini de "tarihsellik" niteliğiyle aşarak, tarihsel devrimci kişiliğe bürünür.

Tarih yapmak

Tarihsel kişilik, etrafta dolanıp seyirci kalmak değil, tarihin içine girmektir.

Tarihin nesnelliğinde devrimci kadronun kendiliğindenlik batağında, nesneleşmesi değil, değiştirici hamlelerle özneleşmesidir.

"Tarih yapma" yoğunlaşmasıdır, devrimci bilincin. Tarihin akışını, işçi sınıfı ve ezilen halklardan yana çevirmesidir.

Bolşevikler, 20. Yüzyıllın, emperyalistleşen kapitalizminin ilk yıllarında "Bolşevik Devrimleriyle, tarih yaptılar. Ortadoğu kaosu içindeki Kürtler, "tarih yapıcı" hamlelerle Rojova'lar, Kobani'ler yaratıyorlar

Tarih düz bir çizgide yol almaz. Nedensellik(determinizm) içinde olasılıklarla ilerler. Devrimci kadro, tarihin gerilimini kişiliğinde yoğunlaştırarak 'An'ın olasılıklarında, tarihsel hamleler yaparak tarihsel kişiliğe bürünür. Tarihin olasılıkları devrimci kişiliklere verilen fırsatlardır. İşte devrimci kadroların "Tarihi kişilikler" oluşturabilmesinin gizi, böylesi' An' larda saklıdır

Sonsöz;

Bilincimiz, inancımız, irademiz kavgamız ve sevdamız öyle "mağma-laşmalı" ki özümüzde; devrim isteğimiz de öyle " güncelleşsin" devrimci kişiliklerimizde.

Şair,Adnan Yücel diyor ya;

"Yollarda portakal çiğlıkları
Gel de böl desem ikiye beni
Yılları bende bulursun, bendeyse seni
Çivile şimdi güneşe gözlerini"

Şimdi; Tarihsel devrimci kişiliklerle, devrim yapmaya dikmeli gözleri…

05.09.2016

ÇOCUK

Dünyayı verelim çocuklara...

Her Yer Çocuk Yaz Okulları

Ufacık beyinlere kazınmış bencilliğin, kötülüğün ve nefretin yerine, çocukların maruz kaldığı onlarca istismar ve sömürü mekanizmasının aksine, dayanışmayı, paylaşmayı, kardeşleşmeyi, geleceksizliğe karşı cesareti, onuru, umudu aşılamaya çalıştık. Başarabilmişsek, ne mutlu bize...

Savaşın sınırında çocuk gülüşleri;

Hatay'da 'Her Yer Çocuk'

Suriye'de yürütülen kirli savaş, Alevi halkına yönelik provokasyonlar ve tehditler ile gündeme gelen Hatay'ın 5 ayrı mahallesinde gerçekleşen "Her Yer Çocuk Yaz Okulları" ilgi ile karşılandı.
Yaratıcı drama, eğlenceli bilim, resim, satranç, sağlık, yüzme, çocuk hakları ve müzik atölyelerinin yanı sıra asimilasyona karşı tarihsel bilinci yaratmak hedefi ile Arapça konuşma dil atölyeleri verildi.
Orman gezintileri ile doğayı, kütüphane ve müze gezintileri ile tarihleri, yüzme ve dans atölyeleri ile bedenlerini tanıma fırsatı yakalayan çocuklar, eğlenerek öğrenmenin tadına vardılar.
Ayrıca kendi uçurtma festivallerini organize eden çocuklar öğrendikleri şarkılar eşliğinde uçurtmalarını göğe saldılar, rekabet etmeden, dayanışma ile ve özgürce…
Yaz okulları kapsamında velilere dönük seminer ve panel çalışmaları ile de ailelere yönelik pedagojik çalışmalar yürütüldü. Psikolog , çocuk gelişim uzmanları ve eğitim danışmanları eşliğinde yapılan atölyelerde anne-babalar çocuklara yaklaşım ve iletişim noktasında bilgi sahibi oldular.
Serinyol , Harbiye ve Küçükdalyan mahalleleri; velilerin, gönüllü eğitmenlerin ve çocukların yoğun katılımları ile gerçekleşen çocuk şenlikleri sonrası dönemi coşkuyla kapattı. Turunçlu ve Aknehir'de sürmekte olan yaz okullarımız çocukların yaratıcı zekasını, dayanışma bilincini ve hayal dünyalarını büyütmeye tüm hızıyla devam ediyor.

Mersin'de eğlenceli atölyeler

Bu yıl ikincisini gerçekleştirdiğimiz yaz okulları, Mersin'de Kazanlı ve Adanalıoğlu mahallelerinde gerçekleştirildi.
Yaz okullarımız çocukların yoğun ilgisiyle karşılandı ve adeta gökkuşağı gibi rengarenk neşeli, öğretici ve eğlenceli geçti. Beş haftalılık eğitim atölyeleri programında, çocukların özgüven, dayanışma ve cesaret ruhu kazandıkları, yeteneklerini keşfettikleri, hayal güçlerini geliştirme imkanı buldukları atölyeler gerçekleştirildi. Yaşadıkları bölgenin özgün dinamikleri ile, kültürlerini yakından tanıma fırsatı edindikleri atölyeler kuruldu. Sağlık bilgisi, Arapça konuşma, yaratıcı drama, dans, müzik gibi birçok farklı ve zengin atölye çalışmalarıyla çocuklar kendilerini özgürce ifade ettiler. Uçurtma ve çocuk şenlikleri ile yaz okulumuzu coşkuyla sonlandırdık.

İstanbul'da her yer çocuk her yer neşe

Hep birlikte öğrendik, hep birlikte eğlendik. Amacımız sadece eğlenmek ve bir kaç şarkı öğretmek değildi. Çocuklara paylaşma ve dayanışma ortamını oluşturmaktı.

İstanbul'da Her Yer Çocuk Yaz Okulları bu yıl, dokuz ayrı mahallede gönüllü eğitmenler ve velilerin önemli destekleri ve katkılarıyla gerçekleşti. İkitelli, Gazi, Nurtepe, Yedikule, Maltepe, Kartal, Esenyalı, Aydınlı yaz okullarımızda, Temmuz ve Ağustos ayları boyunca, müzik, yaratıcı drama, resim, yaratıcı bilim, satranç, dil, kültür ve doğa atölyelerine 6-12 yaş arası yüzlerce çocuk katılım gösterdi.
Dayanışma, özgüven, cesaret ve özgürlük ortamı ve ruhu ile buluşan çocuklar yaz boyunca öğrendiklerini çocuk şenliklerinde sergiledi.
Gönüllü üniversiteli öğrenciler tarafından yürütülen yaz okulunda ayrıca velilere yönelik bilgilendirme toplantıları; pedagojik eğitimler yapıldı. Yaz okulu atölyelerimizin gerçekleştiği mahallelerde aileler her hafta yazlık sinema gösterimlerinde buluştu.

Gökyüzünü umuda boyadık

Hep birlikte öğrendik, hep birlikte eğlendik. Amacımız sadece eğlenmek ve bir kaç şarkı öğretmek değildi. Çocukların ve ailelerin arasında paylaşma ve dayanışma ortamını oluşturmaktı.
Bir kaç mahalleliden duyduğumuz bir söz vardı;
"Siz çocukların beynini mi yıkayacaksınız?" Mümkünse evet...
Ufacık beyinlere kazınmış olan bencilliğin, kötülüğün ve nefretin yerine, çocukların maruz kaldığı onlarca istismar ve sömürü mekanizmasının aksine, dayanışmayı, paylaşmayı, kardeşleşmeyi, neşeyi ve özgürlüğü aşılamaya çalıştık. Gelecekte onları bekleyen veya çoktan kapılarını çalmış olan uyuşturucuya, yozlaşmaya, geleceksizliğe karşı cesareti, onuru, umudu aşılamaya çalıştık. Başarabilmişsek, ne mutlu bize...

Adana'da çocuklar özgürleşiyor

Adana'da Akkapı ve Karşıyaka olmak üzere iki bölgede gerçekleştirdiğimiz Her Yer Çocuk Yaz Okulu etkinliği büyük ilgi gördü.
Akkapı yaz okulunda 60, Karşıyaka yaz okulunda 40 çocukla birlikte resim, yaratıcı drama, müzik, sağlık, yaratıcı matematik, eğlenceli bilim, Arapça, rehberlik, halk oyunları atölyeleri gerçekleştirildi.
Bu atölyelerle birlikte çocuklar eğlenerek öğrendi, yaratıcıklarını geliştirdi, oyunlarla toplumsal cinsiyet rollerini sorguladı, kişisel sağlık ve yararlı besinler üzerine bilgiler edindi.
Bir aylık programa sığdırılan atölye çalışmaları final şenlikleri ile devam etti.
Çocuklar yaz okulu boyunca öğrendikleri şarkıları hep bir ağızdan neşeyle söylediler, tiyatro sahnelediler, yaptıkları tablolar ve resimleri sergilediler. Şenlik sonunda çocuklar, eğlenceli şarkılarla palyaçolar eşliğinde doyasıya eğlendiler.

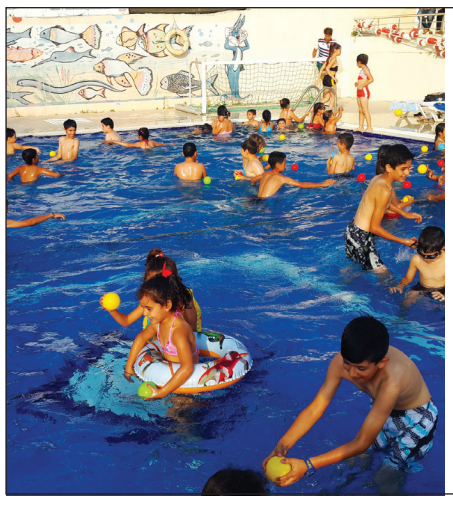

Samsun'da çocuk şenlikleri

Yaratıcı drama, bilim, doğa, resim, müzik atölyeleri ile, yaz okulu çalışmalarımız başladı.

Samsun Atakum Mahallesi'nde, yaratıcı drama, eğlenceli bilim, doğa, resim, müzik ve spor atölyeleri ile, yaz okulu çalışmalarımız çocukların kahkahaları ve neşesiyle başladı, yoğun ilgiyle karşılanan şenliklerimizle son buldu.
Mahalle Parkı'mızda gerçekleştirdiğimiz şenliğimiz de çocuklarımız koro çalışmalarını, şiir, tiyatro ve dans gösterilerini sergilediler.

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Meral Çinar
Adres: Rasimpaşa Mah. Halitağa Cad. No: 32/4 Kadıköy/İstanbul
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza, No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul. Tel 0212 454 30 00